

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BEST SELLING AUTHOR
BREE LIVINGSTON

*Winging
it with
My ex*

MEET-CUTE
SWEET ROMCOM BITE-SIZED READ
MATCH-UPS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

eski sevgilimle takılmak

Sevimli Çiftler

Birinci Kitap

Bree Livingston

İçindekiler

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bree Livingston'ın diğer
eserleri Yazar hakkında](#)

bir

hadley

"HAYIR. KESİNLİKLE HAYIR." Gözlerimi kırpıyorum.

Vivian Rogers en iyi arkadaşım ve Briarwood Bobcats'in Medya İlişkileri Müdürü. Genelde onun en büyük hayranıyım, ama şu anda onun kısa bir iskeleden uzun bir yürüyüşe çıkmasını istiyorum.

"Jett Monroe ile çalışmayacağım." Masamdaki çekmeceyi açıp, dikkatimi başka yere çekecek bir şey arıyorum.

Okulda, iş gününün ortasında beni köşeye sıkıştırdı, çünkü evime gelirse kaçacağımı biliyordu. Bu kabustan kaçmak için hafıza kaybı numarası yapar, ateşli numarası yapar, *her şeyi yapardım*.

"Birincisi, müdür zaten kabul etti. İkincisi, lisenin buna ihtiyacı var." Gözlüklerini düzelterek homurdanır. "Peki sen ne yapıyorsun?"

"Paslı bir çatal arıyorum."

"Tamam, bu hiç hoş değil."

"Peki, o zaman *kendimi* bıçaklayacağım..."

O, "*Ugh*" diyor. Sanki mantıksız olan benmişim gibi. Kalbini kıran adamla yüzleşmek zorunda kalan o değil ki.

"Hadley Whitaker. Cidden, kızım, ne kadar oldu? On beş yıl mı?" "On beş yıl, beş hafta ve üç buçuk gün," sözler ağzımdan dudaklarımdan dökülüyor. Donup kalıyorum, gözlerimi sıkıca kapatıyorum, sadece düşündüğümü umuyorum.

Şansıma, tüm bunları yüksek sesle söylemişim. Gözlerimi açtığımda, Vivian'ın gözlükleri biraz aşağı kaymış, bana bakıyor. "Tamam, büyükanne, git başkasını 'bakışla'."

"Kaba." Gözlüklerini yukarı itti. "Ayrıca, bu benim fikrim değildi. Ben sadece haberciyim."

Ona sert bir bakış attım. Müdür benim. Vivi'den önce bilmeliydim. "Neden? Çünkü senin bu haberi sihirli bir şekilde daha iyi bir şekilde verebileceğini düşündüler mi?" Kaşlarımı çattım. "Sen değilse, müfettiş bunu nasıl ayarladı? Metcalf takımındaki kimseyi tanımıyor."

Okul bir hafta sonra başlıyor. Bir
hafta. "Uh..." Yüzünü
buruşturur.

"Kim, Vivian..." Cümle dudaklarımda kalır. Vücudum sıvılaşır, kalbim o kadar hızlı atar ki doktora ihtiyacım olabilir. "Jett," diye boğuk bir sesle söylerim. Ağzım kurur.

O içeri girip, bana karşı etkili olduğunu bildiği o sinir bozucu gülümsemesini gösterince büyü bozulur. Ya da eskiden etkiliydi. Aptal. İki kat aptal. Şokum öfkeye dönüşür ve düşünmeden sandalyemden kalkarım. "Burada ne işin var?"

"Şey," diyor, seksi bir havayla. "Yani, gönüllü olarak çalışıyorum. Gelmeden Icebreakers'ı koçlayamam ki."

"Onları koçlayabilirsin ve bir daha kapıma yaklaşma. Buz pisti okulun diğer tarafında, orada kalabilirsin!" Öfkeleniyorum. Mezun olduğumuz gün beni terk etti... aylarca sonsuza kadar süreceğini vaat ettikten sonra.

Ve mesajla.

Sadece "hoşça kal". Kalbimin sesini dinlemeli ve kariyerimde bir şans denemeliyim.

Bakışları benden Vivian'a kayıyor ve hain en iyi arkadaşım bir düzine donut almış gibi gülümsüyor. "Selam Jett." Sandalyesinden kalkıp ona sarılmak için ayağa kalkıyor. "Uzun zaman oldu, görüşemedik."

"Her zamanki gibi çok seksisin."

O eliyle onu uzaklaştırır, ama yanakları o kadar kızarmıştır ki, Washington elmaları gibi kırmızıdır. "Ah, seni flörtçü."

"Hey, gördüğümü söylemek zorundayım." Bakışları yine bana düşer. "Skates..."

Masayı dolaşıp, onun yüzüne, onun bir puck'ı vurmadan daha hızlı bir şekilde yaklaşıyorum. "Bana bir daha asla Skates deme. Bu hakkı kaybettin."

Vay canına, ne güzel kokuyor — odunsu ve ferah. Vay canına. **H a t ı r l a m** adığım kaslarla da dolmuş. Daha uzun, daha geniş

omuzları, daha kalın, daha belirgin kolları... ve beni her zaman içine çeken o yoğun mavi gözleri... Hayır! Bunu düşünmüyorum.

Dudakları bir tarafta kıvrılıyor. Serseri flörtçü. Ona parmağımı sallıyorum. "Biz arkadaş değiliz. Anladın mı?"

Sonra akıl almaz bir şey yaptı.

Kollarını bana doladı, nefesimin kesileceği kadar sıkı bir şekilde sarıldı. Dudakları, her zaman öpmesini sevdiğim yere tehlikeli bir şekilde yakındı. "Seni özledim, Skates."

Ne zaman nefesi bu kadar sıcak ve nane kokulu hale geldi? Ne zaman içim beni ihanet etmeye karar verdi ve tekrar eridi? O benim kalbimi safra keseme kadar parçaladı. Bunu hatırlamıyor mu?

Onu itiyorum. "Jett..."

"Bak, geçmişimiz olduğunu biliyorum..."

Geçmiş mi? Ateş yeniden alevlenir ve volkanik bir hal alır. "Haklısın. Geçmişimiz var ve öyle kalacak." Bir adım geri çekilirim, kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururum ve dudaklarımı sıkıştırırım. "Sen ve ben arkadaş değiliz. Neredeyse iş arkadaşı bile değiliz. Gönüllü çalışmanı yap... ve beni bu işin dışında bırak."

Masama çekilirim, sandalyeme çöküyorum ve kapımı dolduran silüetine bakışlarımı yöneltiyorum. "Gidebilirsin."

iki

jett

HADLEY MUHTEMELEN HER ZAMAN benden nefret edecek, ama ben her gözeneklerinden saf nefret yayacağını beklemiyordum. Evet, tamam, onun kalbini kırdım. Ama on yedi yaşındaydım. O zamanlar aptallık sadece bir zarf değildi. Bir yaşam tarzıydı.

Lambo'mun yanında durup, öfkesi göğsüme baskı yaparken gözlerimi kapattım. Çocukken eve girerken hissettiğim ağırlık gibiydi, babamın hangi haliyle karşılaşacağımı asla bilemezdim — bana kaymayı öğreten gülen koç mu, yoksa koltuğunda baygın yatan boş gözlü yabancı mı?

Hadley'i terk etmek, onu korumak için tek yol gibi gelmişti. Ailemdeki kaostan, babamın rehabilitasyonunu ve annemin ödenmemiş faturalarını idare etmemi izlemenin utancından, artık tanıyamadığım birine dönüştüğümü görmekten.

Tanıdık bir endişe hissi omurgamdan yukarı doğru yayılıyor. On yıl ayık kaldıktan sonra, tek bir kötü gün onun inşa ettiği her şeyi yok etti. Ve şimdi, onun ölümünden sonra kendi çöküşümün ardından dokuz aydır ayığım. Bazı günler, hala soğuk terler içinde uyanıyorum, onun gibi olmaktan korkuyorum.

Telefonumdaki ayıklık takipçisini kontrol ediyorum — 271 gün. Hadley'e yaptıklarımı telafi etmek için yeterli değil, ama bir başlangıç.

"Jett!"

Dönüyorum ve Vivian koşarak yürümek isterken neredeyse kalçasını kırıyor. Biraz nefes nefese kalmış bir şekilde bana ulaşıyor. "Hey, yarın The

Morning Skate'in konuğusun."

Omuzlarım çoküyor ve patlamış bir havuz şamandırısı gibi sönüyorum. Doğrusu, o çocuk kampını kaçırdığımdan beri çoğu zaman boğuluyormuşum gibi hissediyorum - ki kaçırmak istememiştim. "Camp Junior Blades hakkında soru soracaklar mı?"

Altı ay önce, bir program karışıklığı yüzünden kamp etkinliğini kaçırdım. Yüzüm morarana kadar açıkladım, ama internet umursamadı. Sosyal medyada hala bana her türlü hakaret eden öfkeli hayranlar var.

"Greer'in bu konuyu soracağından neredeyse yüzde yüz eminim. Bu konu yakın zamanda unutulmayacak. Başka bir konu bulana kadar unutulmayacak."

En azından dürüsttü. Bu fiyaskonun hemen ardından, imaj danışmanı tutmuştum ve onlar, benim için umursamadıklarını anlayana kadar yalan söylemişlerdi. Sadece parayı istiyorlardı.

Ama Vivian... Başımı eğiyorum. "Vivian, yardımına ihtiyacım var."

O burun kıvrıldı. "Oh, hayır. Ben Bobcats'in medya menajeri olarak buradayım. Senin kişisel... her neyse." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "En iyi arkadaşımın kalbini kırdın. Paramparça ettin. Sen onu terk ettikten sonra haftalarca, aylarca ağladı. Sana yardım etmeyeceğim."

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum, tüm kutsal şeyler adına bir şans verilmesini diliyorum, ama dürüst olmak gerekirse, ne kadar nefret etsem de, bunu hak ettim. Hepsini.

Hadley'i mesajla terk mi ettim? Evet.

Kariyerime devam etmek istediğimi söyledim mi?

Evet. Neden bunu yapmak zorunda olduğumu söyledim mi? Hayır.

O durumu düzeltmeye çalışırdı ve bu *benim* sorunumdu. Ve ben utanıyordum. Herkes benim her şeyi yoluna koyduğumu düşünüyordu. Ailem mükemmel bir tablo çiziyordu... Ama fotoğraf tüm hikayeyi anlatmıyordu.

Eski takımımdan transfer olduğumda, dört farklı takımdan dört farklı teklif aldım ve Bobcats'i seçtim çünkü, şey, Hadley'i hala seviyorum. Onu özledim. Kokusunu, kahkahasını, sıcaklığını ve en çok da beni sakinleştirmesini özledim. Belki de ona benimle gelmesini isteyecek kadar akıllı olsaydım, hayatım bu kadar kötüye gitmezdi.

32 yaşındaki ben, 17 yaşındaki bana bir tavsiye verecek olsaydım, gururunu bir kenara bırakıp Hadley'e gerçeği söylemesini ve oradan yola çıkarak bir çözüm bulmasını söylerdim.

"Vivi..."

"Hayır!" diye bağıarak dönüp gitmek ister. Kolunu tutarım. "Vivi, lütfen!"

Belki sesimdeki çaresizlik ya da ilahi müdahale yüzünden, ama durur ve bana bakar. Gözleri kısılır ve çenesi gerilir. "Ne?" "T" harfi o kadar keskindir ki, bana hayati tehlike yaratacak bir yara verebilir.

"Acaba sen..." Sanırım aklım başımdan gitmiş olmalı ki, ağzımdan çıkan sonraki sözler o kadar plansız ki, bu itiraf beni bile şaşırttı. "Yardıma ihtiyacım var. Her şeyi mahvettiğimi biliyorum. Onu incittiğimi biliyorum, ama ben de incinmişim. Ben sadece... Onu seviyorum, Vivian. Hiçbir zaman sevmekten vazgeçmedim. Bana açıklamama izin verersen..."

Duruşu yumuşadı. Bana sonsuzluk artı otuz yıl gibi gelen bir süre boyunca baktı.

Ellerimi havaya kaldırıyorum. Kazanamıyorum. Son takımım mı? Kazanamadım. Koçum, ailem? Aynı hikaye. Şimdi de Hadley mi? Kaybettiğim bir savaş daha.

Arabama binmek için dönünce Vivi, "Bekle" diyor.

Ona döndüğümde, hiçbir şey saklamıyorum. Yüzümün hissettiklerimi yansıttığından eminim. Yenilmiş. "Artık dayanamıyorum."

Kaşları çatılır.

"Bana öyle bakmayı kes. Sanki yalan söyleyip söylemediğime karar vermeye çalışır gibi."

Omuzlarını silkiyor. "Peki... yalan söylemediğini nereden bileceğim? Buraya gelmeden önce tüm sosyal medya hesaplarını incelemeyeceğimi mi sandın? İşimi iyi yapıyorum çünkü titizim."

Tamam, bu konuda haklıydı. On yedi yaşındaydım, ailemin kaosundan kurtulmuştum ve hatalar yaptım. Ama çabucak toparlandım — babam ölene kadar. Sonra yine dağıldım. O kampı kaçırmak da başka bir başarısızlıktı.

"Sadece benimle kahve iç. Tek istediğim bu. Açıklayayım. Tamam mı?"

Vivi çenesini kaldırdı ve gözlerini kısarak baktı. "Tamam, ama o arabayla gideceğiz ve pahalı kekleri olan iyi kahve dükkanına gideceğiz. İki tane alacağım. Biri Hadley için."

"Ben ödediğimi bilirse yer mi?" "Kim söyleyecek ona?"

Okulun pencerelerine bakıyorum. "Senin arabama bindiğini görmeyecek mi?" Hadley'nin şu anda bizi izlemiyor olması imkansız.

O beni eliyle uzaklaştırıyor. "Hayır, ben ofisinden çıkar çıkmaz Metcalf müfettişi aradı. Hadley'i tanıyorsam, ki tanıyorum, Leah'ı Icebreakers'ın koçluğunu yapmana izin vermemesi için

Leah'ı, senin Icebreakers'ın koçu olmana izin vermemesi için ikna etmek için elindeki tüm cazibesini kullanıyor."

Cebimdeki ayıklık madalyonumu parmaklarımla çevirip duruyorum — babam öldüğünden beri edindiğim bir sinir bozukluğu. Dokuz aydır daha iyi seçimler yapıyorum. Dokuz aydır sorunlarımla yüzleşiyorum, onları bastırmaya çalışmıyorum.

"Sence kazanacak mı?"

Vivi geniş bir gülümsemeyle, "Kahvenin ne kadar iyi olduğuna ve senin ne söyleyeceğine bağlı."

Gülüyorum. "Tamam."

Belki de bir yıl önce ortaya çıkan o kara bulut sonunda küçülüyor. Öyle olmasını umut edip dua etmekten başka bir şey yapamam. Bir molaya ihtiyacım var. Büyük bir molaya. Bu noktada, şansımın döneceği anlamına geliyorsa, dört yapraklı yonca tarlasını sıkıp içmeye bile razıyım.

üç

hadley

GÜNEŞ PARLIYOR.

Kuşlar... şey, güvercinler. Küçük manyaklar gibi guruluyorlar.

Ama! Park muhteşem. Hava 25 derece civarında, altın rengi güneş neredeyse zirveye ulaşmış. Ördekler vaklıyor, sanki gidecekleri bir yer varmış gibi gölette yüzüyorlar.

Briarwood Lisesi'nin Okula Dönüş Partisi için mükemmel bir gün. Bunu son dört yıldır yapıyoruz ve her yıl daha da büyüyor gibi görünüyor. Hamburgerler, sosisli sandviçler, yüz boyama, şişme oyun evi, her şey var. İhtiyacı olan ailelere okul malzemeleriyle dolu sırt çantaları dağıtıyoruz. Harika bir topluluk günü.

Eğlenceli ve harika ve...

"Hey, Hadley." O gürleyen, süper seksi derin ses arkamdan bana sarılır.

Seksi değil. Sinir bozucu. Çünkü o aptal suratından çıkıyor.

Öfke nöbeti geçiremem, ben müdürüm. Elbette geçirmek isterim, ama çocuklar için rol model olmam gerekiyor.

Gevşek bir şekilde omzumun üzerinden bir bakış attım. "Merhaba." Sesimin soğukkanlı, sakın, kendinden emin ve kayıtsız çıkmasını sağlamaya çalışıyordum. Ama öyle mi? Hayır, hiç de öyle değil. Sesim cırtlak çıkıyor. Sanki ondan hoşlanıyormuşum gibi. Sanki onu çekici buluyormuşum gibi.

Ama sevmiyorum.

Tamam, belki
seviyorum.

O çekici. Her zaman çekici olmuştur. Her zaman da öyle olacak. O bir yüzbaşı McHotty olacak.

Boğazımı temizleyip tekrar deniyorum. "Merhaba."

Ona baktığımda kalbim çekiç gibi çarpıyor.

Neden böyle görünmek zorunda ki? Dağınık saçlar, dar gömlek, haksız derecede kaslı vücut. Ve o yüz. O haksız, tanrı tarafından şekillendirilmiş yüz. Mükemmel gözler. Mükemmel dudaklar. Mükemmel... her şey.

İç çekiyorum, bir tutam saçımı kulağımın arkasına koyuyorum ve gülümsüyorum. Gülümsemek mi? Ne yapıyorum ben?

Hızla gülümsemeyi bırakıp saçımı geri çekiyorum, sanki bu hareket beynimi sıfırlayacakmış gibi. Beni mesajla terk eden adama hayran hayran bakmayacağım.

"Harika görünüyorsun." Dudakları o doğal, şehvetli gülümsemeye kıvrılır. Bakışları üzerimde dolaşır. "Her zaman öylesin."

"Şey... sen de öyle." Dudaklarım ne yapıyor?

Elimi alnıma bastırıp birkaç kez hafifçe vuruyorum.

Sanki tüm vücudum beynime isyan ediyor gibi.

Sonra birden farkına varıyorum.

Parkın ortasındaım. Bütün çocuklar da burada.

Ve Jett.

Ve bana *sırıttıyor*.

Sığınacak bir delik lazım bana. Ya da bir zaman makinesi. Ya da tanık koruma programı. Herhangi bir şey. Ne olursa olsun. Beni ışınla Scotty.

"Hey, siz ikiniz!" Vivi parkın kenarından bağırıyor. Bize doğru yürür ve durur, ellerini beline koyar. Kadın çok geniş gülümsüyor. "Ne harika bir gün, değil mi?"

"Evet, gerçekten harika," diyorum ifadesiz bir yüzle.

En iyi arkadaşım dudakları o pozisyonda dikilmiş gibi gülümsemeye devam ediyor. "Görünüşe göre Bay Wednesday kürek tekneleri buraya sorunsuz bir şekilde getirmiş."

"Evet." Onun bakışlarını takip ederek göle bakıyorum. "Bu yıl bir tane eksik, ama dürüst olmak gerekirse, çoğu zaman hiç kullanılmıyorlar."

Jett araya giriyor. "Peki, sen oraya gidiyor musun?"

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Hayır. Ben sorumluyum. Kürek çekecek vaktim yok."

Vivi koluma dokundu. "Bu yıl eğlenmek istersen ben hallederim."

Jett canlanır. "Hey, örnek olabiliriz. Belki bizi orada görürlerse katılmak isterler, tıpkı ilk çift dans pistine çıkmadan kimse dans etmek istememesi gibi."

Oh, *kesinlikle olmaz*. "Eminim başkası yapabilir..."

"Korkak." Jett bana bağırır.

"Kes şunu!"

Bundan nefret ediyorum. Onu nefret ettiğim kadar. Ben korkak değilim. "Sadece kürek çekmek istemiyorum."

Kaşlarını kaldırıp sırtarak, "Ne zaman bu kadar sıkıcı oldun?" diye sordu. "Sıkıcı değilim."

"Öylesin," diyor Vivi, çok hızlı bir şekilde.

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. Onun tarafını tutacak kadar küstah. "Değilim. Ben eğlencenin kraliçesiyim."

"Belki eğlenceli boy çikolataların kraliçesi," diye alay ediyor Vivi.

Jett yine tavuk gibi ciyakladı. "Hadi Skates, onlara nasıl yapıldığını göster."

Bu lakap damarlarımdan dört alarmlı bir yangın geçirdi.

İşte böyle tanıştık. Bobcats, hayranlarına teşekkür günü düzenliyordu. Kasabadaki herkes paten kaymaya davet edilmişti. Belki biraz kibirliydim. Küçüklüğümden beri paten kayıyordum, bu yüzden kendimi gösterebileceğimi düşündüm. Onlara nasıl yapıldığını gösterecektim.

Oh, gösterdim de. Buzun üzerine o kadar sert çarptım ki *zıpladım*. Tamamen yere çakıldım. Herkes, ama gerçekten herkes, senkronize yüzücüler gibi, başlarını çevirip benim rezil halimi izlerken, büyük bir utanç yaşadım.

Lise birinci sınıfa başlamadan bir ay önce kuyruk kemiğim kırıldı. Lise birinci sınıfın ilk sekiz haftasında, popomun iyileşmesi için donut yastık taşımak zorunda kaldım.

Tabii o zamana kadar bunun bir önemi kalmamıştı. Zaten

Jett ile birlikteydim. O çok tatlıydı.

Buz üzerinde beni kontrol eden ilk kişi oydu. İlk yardım elini uzatan oydu. Ve ilk randevuya çıkma teklif eden de oydu.

Ama ben gidemedim, çünkü oturamıyordum.

Peki o ne yaptı? Ice-Ice Burger Barn'dan hamburger ve milkshake alıp evime geldi. Dışarı çıkamıyorsak, randevuyu bana getireceğini söyledi. Konuştuk, güldük, takıldık — okul başlayana kadar dört hafta boyunca.

O zaman bana "Skates" lakabını taktı. Ya bununla gülüp geçeceğimizi ya da bunun tüm birinci sınıfımı etkilemesine izin vereceğimizi söyledi ve ben bunun beni etkilemesine izin veremeyecek kadar havalıydım. Utançla değil, mizahla yüzleşmemi sağladı.

Ve o günden sonra... her sabah kapımda beni karşıladı. Kitaplarımı sınıfa taşıdı. Her derse beni götürdü.

Bunu dört yıl boyunca her gün yaptı.

Çünkü beni seviyordu.

Ve ben bunu hissettim. Kemiklerimin derinliklerinde. Hiç tahmin etmek zorunda kalmadım. Sadece *söylemedi* söylemedi. *Gösterdi*.

Gözlerimi kırıştıtararak gözyaşlarımı tutuyorum.

"İyi misin, Skates?" diye sordu

yumuşak bir sesle. Başımı salladım.

"İyiyim."

"Hadi." Elimi tuttu ve ben çekilmeye çalıştığımda daha sıkı sıktı. "Vivi kaleyi koruyabilir. Hadi biraz eğlenelim."

Protesto ediyorum ama nafile. O beni çoktan göle doğru çekiyor. Ve sonra beni kaldırıyor. *Omzuna*. Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi.

Tanrı'nın ve herkesin önünde.

İşte oradayım: Briarwood Lisesi'nin müdürü Hadley Whitaker, profesyonel hokey oyuncusu *Jett Monroe* tarafından bir spor çantası gibi taşınıyorum.

Şaşkınlıktan çılgılık bile atamıyorum. Sadece... asılı kalıyorum.

Beni göletin kenarına indiriyor ve beynim nihayet çalışmaya başlıyor.

"Bir daha bunu yapma!" Her kelimeyi vurgulayarak göğsüne vuruyorum.

Bu pislik sırtıyor!

Ohhh, o sırtışı yüzünden silmek istiyorum. Ve

sonra belki onu öpmek.

Neyim var benim?

dört

jett

Onun geriye doğru adım attığını gördüm ve neredeyse nefesim kesildi.

Tanıştığımız geceyi unutmadım, unutmam da mümkün değil. Gösteriş yapmak için buza çıktı ve bütün kasaba güldü. Ben hariç.

Onun buraya fazla iyi geldiğini düşündüğümü hatırlıyorum. Bana fazla iyi geldiğini. Ama onu orada, kızarmış yüzüyle ve yalnız başına bırakamazdım. Bu yüzden ona yardım ettim, bir şaka yaptım ve -bir şekilde- ona çıkma teklif ettim.

Ve o da evet dedi.

Hala nasıl bu kadar şanslı olduğumu bilmiyorum.

Onunla geçirdiğim o haftalar, hayatımın en güzel dört yılının başlangıcı oldu. Sadece konuşmak, gülmek, onun yanında olmak. O anı sonsuza kadar yaşayabilmek için her şeyi verirdim.

Ve şimdi, o yine burada. Bunca yıl sonra, hala o çocuk gibi hissediyorum kendimi — hayranlık ve tamamen, umutsuzca aşık.

"Jett, dünyaya dön!" diye bağırıyor.

Oh, *kızgın*. Biliyorum çünkü burnunun ucu kırmızı. Yemin ederim, kız sinirlendiğinde Rudolph'a dönüşüyor.

Çok sevimli.

Göğsümü yumruklamayı bırakıyor ve birbirimize bakıyoruz. Kaşları düzeliyor ve burnu normal zeytin rengi tonuna dönüyor.

"Özür dilerim," diyorum.

Özür dilemem gerekmiyordu. Vivi ve benim bir planımız var, ama ağzımdan kaçırverdi. Onu incittim. Aptallık ettim. Çok üzgünüm.

Her şeyi yeniden yapabilseydim, son on beş yılımı onunla geçirir ve onu severdim. Kendime zorladığım hayatı değil, istediğim hayatı yaşardım.

Yapabileceğim en aptalca, en korkunç şeyi yaptım. Hepsi gururumdan dolayıldı. Kimseye sorunlarımı anlatmak istemedim.

Jett Monroe, normal bir lise öğrencisi olmak istedim. Alkolik bir babası olan Jett Monroe değil. İşini tutturamayan bir babası olan çocuk değil. İpoteği ödemek için çalışmak zorunda olan çocuk değil.

"Sen daha iyisini hak ediyordun."

Düşünmüyorum bile. Elim yanağını kavırıyor, başparmağım sanki hakkım varmış gibi cildini okşuyor. Kalbim üç kat hızla atıyor. Beynim kısa devre yapıyor ya da öyle bir şey, çünkü vücudumun ne yaptığını fark etmeden, öpüşmek için eğiliyorum.

Görünüşe göre, *onun* beyni hala iyi çalışıyor çünkü benden kaçmak için geriye eğiliyor.

Sonra bir bakıyorum, çırpınıyorum. Kollarım helikopter gibi dönüyor. Göle düşmemek için en mantıklı şeyi yapıyorum.

Onu tutuyorum.

Bu bir strateji.

Bilirsiniz, trajediyle sonuçlanan bir strateji.

Kendimi göletten uzak tutmak yerine, şimdi ikimizi de mahvettim. Zaten beni öldürmek istiyordu. Şimdi bunu çıplak elleriyle yapabilir.

beş

...

hadley

OKUL YILINA tam da böyle başlamak istiyordum.

Hayır!

Su yüzeyinden çıkıyorum, nefes nefese, saçlarım yüzüme yapışmış ve tabii ki sıırıslıkla. Ve kokuyorum. Tanrım, bu su iğrenç ve dibi... yumuşak. Bilmesem, bu su kütlesinin Swamp Thing'in evi olduğunu düşünürdüm.

Aniden, giydiğim bluzun renginin farkına varıyorum. Beyaz.

Beyaz giyinmişim.

Anında kollarımı göğsüme doladım. Utanç içindeydim. Yüzüm kızardı. Çocuklar bunu çok komik buldular. Sırtlanlar gibi gülüyorlardı.

Ve ben tamamen donup kalıyorum.

Jett sudan çıkıp ıslak tişörtünü çıkarır. "İyi misin?"

Tek yapabildiğim bir saniye ona bakmak. Aman Tanrım, çok seksi. Kasları tamamen ortaya çıkmış, göğüs kasları, karın kasları ve parmakları dokunmak için can attığı diğer tüm kasları da dahil olmak üzere genişlemiş.

"Hadley? İyi misin?" Kasları endişeyle çatıldı. Çok iyiyim.

Belki su beynimde kısa devre yapmıştır. Ya da belki kulaklarımdan akıyordur. Her halükarda, konuşamıyorum. Sadece ona bakıyorum. O her zaman

en güzel çocuktu, şimdi ise en güzel erkek.

Elleri kollarımı sardı ve o kadar yaklaştı ki, "Hadley..." dediğinde nefesinden Wrigley'in kokusunu alabildim. Nane ve tatlı, ve bu koku onu öptüğüm her anının hatırasında var.

Şu anda yapmak istediğim şey bu.

Ama hayır. "Evet, hayır, ben..." diye homurdanıyorum.

Uzaklaşmaya çalışıyorum ama o kollarını bana doluyor.

"Kıpırdama."

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin!"

Öpülesi dudakları birbirine sıkışır. "Çocuklar pikniğe geldiler, gösteriye değil."

Doğru.

Beyaz gömlek. Tabii ya.

Dizlerimi açıp Jett'in beni bırakacağını düşünerek yere çöküyorum. Ama o da benimle birlikte yere çöküyor.

"Beni tutmaya devam etmek zorunda değilsin,"

diye fısıldarım. Ama sonra ona bakarım.

Gözlerimiz kilitlendiğinde, gün ışığında şimşek çakıyor. Beynim beni bir tarlada onun elini tutarak koşuşturuyor ve ben gülüyorum. Bu benim geleceğim olmalıydı.

Bizim geleceğimiz...

"Beni terk ettin, Jett. Beni ne kadar incittiğini biliyor musun? Seni sevdim. Vücudumdaki her atomla seni sevdim. Seninle olmak için her şeyden vazgeçerdim. Neden? Neden beni terk ettin?"

Eğer biri yanaklarımdan akan şeyin ne olduğunu sorarsa, ter ya da gölet suyu olduğunu söyleyeceğim. Ruhumda Jett şeklinde bir yara izi bırakan çocuk için ağladığımı itiraf etmeyeceğim.

Parmakları yüzüme doğru uzanıyor ve ıslak saçlarımı geriye itiyor.

"Ve..." Bir flaş gözlerimi kamaştırıyor. Kafamı çeviriyorum ve neredeyse kusuyordum.

Briarwood Şehir Parkı'nın kıyısında, The Morning Skate programının sunucusu Greer Davis duruyor ve tüm medya ekibi kameralarını doğrudan bana ve Jett'e çevirmiş durumda. O ineğin gülümsemesi o kadar geniş ve dişleri o kadar parlak ki, onun gerçekten insan olup olmadığını ve onun floresan dişlerinden dolayı retinada hasar görüp görmeyeceğimi sorguluyorum.

Kameralardan birine dönerek şöyle diyor: "Hey millet, size bir haberim var! Jett ve Hadley'i hatırlıyor musunuz? Bakın kimler gelmiş! Briarwood'un altın çifti,

tekrar bir arada!" Bize dönüyor. "Jett ve Hadley, lise aşıkları ikinci bir şans mı yakaladı?"

Bu ne tür bir kabus senaryosu?

"Gömleği giy." Jett, kollarımı gömleğinin kol deliklerine sokmaya çalışırken bağılıyor.

Gömlek giyilir giyilmez, robot gibi suya basmaya başlıyorum, aklımda cinayet var. Greer Davis bu göletin ne kadar ferahlatıcı olduğunu öğrenmek üzere.

Ona ulaştığım anda, Vivi beni bir havluya sarar. "Oh, kızım, seni eve götürüyüm."

"Önce onu göle atmam lazım." Vivi'den kurtulmak için mücadele ediyorum. "Hadley, yüzün tüm haberlerde yer alır."

"Sanki şu anda öyle değil mi? Az önce gördüğün şey neydi peki?"

Sıçrayan su sesleri dikkatimi çekti ve oraya baktım. Jett kendini dışarı çekiyordu.

Sanki boğulmuş bir kedi gibiyim. O ise koyu saçlı Chris Hemsworth'a benziyor, her şey yavaş çekimde, göğsünün yakın çekimindeyken kalın saçlarını eliyle tarıyor.

Gerçekten bir "vay" sesi duyuyorum. Benim. Ben söyledim.

Kalbimi kıran biri nasıl hala kalbimi herkesten daha hızlı attırabiliyor?

Başımı eğdiğimde çenem göğsüme değiyor.

Şansım dibe vurmuş ve eve gitmem gerekiyor. Bugün Hadley'i yapamıyorum.

Pazartesi ve çoğunlukla Jett ile planlanmamış yüzüşümüzün etkisini yaşıyorum. Tabii ki biraz gülünüyorum ama aşırı değil. Garip bakışlar da vardı, özellikle bazı ebeveynlerden. Okula Dönüş partisine katılmayanlardan bile. Küçük bir kasabada talihsizlikler çabuk yayılır, yani... bir kız ne yapabilir ki?

Dışarıda durmuş, gelen çocukları selamlıyorum.

Benim işim bu. Benim teorim, onları görmeye özen gösterirsem, onlar da gelmeye özen gösterecekleri yönünde. Çocuklar insanların kendilerini önemseydiğini bilmek isterler ve ben de önemsiyorum. İşimi seviyorum. Çocuklarımı. Topluluğumu.

Cebimdeki telefonum titriyor, mesajı görebilmek için onu çıkarıyorum. *Konuşmamız gerek.* Sabahın bu saatlerinde genellikle mesaj almam.

Herkes benim rutinimi bilir, mesajı gönderen Vivian da dahil. O halde bunu yapmış olması, önemli bir şey olduğu anlamına geliyor.

Saatine bakıyor olmalıydı, çünkü ilk ders zili çaldı ve herkes yerini bulması için sinyal verdi. Birkaç geciken var ve sonuncusu olan, bu yıl birinci sınıf öğrencisi olan Warden Cameron ile yürürken sohbet ediyorum.

"Ee..." diye soruyor, "annem senin Jett Monroe ile çıktığını söyledi."

Ona bakıyorum. "Ne?"

Omuz silkiyor. "Seni ve Jett'i ClickTok'ta gördüğünü ve herkesin senin onunla çıktığını söylediğini söyledi."

Şaşırdığımı söylemek durumu tam olarak yansıtmaz. "Uh..."

"Belki ona benim formamı imzalatabilirsin diye düşündüm." Dönüp geriye doğru yürümeye başladı. "Belki bir gün okula gelmesini sağlayabilirsin!" Warden'ın gözleri kocaman ve parlak, sanki dünyadaki en iyi fikri bulmuş gibi görünüyor. "Bu çok harika olurdu."

—” Nefesini tutar. “Hayır! Bir yarışma düzenleyebilirsiniz, Bayan Whitaker. Çok fazla A almamız gerekiyor, ya da, ya da, ya da onun gibi bir şey.”

Sınıfına vardığımızda, bana iki parmağını silah gibi doğrulttu. "Bunu kesinlikle düşünmelisiniz, Bayan Whitaker. Bu efsanevi bir şey olabilir."

O sınıfa girip beni karada kalmış bir balık gibi ağzım açık bırakmadan önce tek kelime bile edemiyorum.

Beynim yetişmek için hızla çalışır ve sonunda ağzımı kapatırım.

Onunla çıkmak mı? Kendi tükürüğümle boğuluyorum.

Cebimden gelen bir vızıltı dikkatimi çeker. Yine Vivi. *Gerçekten konuşmamız lazım. Hemen, chica.*

Bu acele de neyin nesi?

altı

jett

"O BENİ ÖLDÜRECEK." Bobcats'in konferans odasında volta atıyorum. "Öldürecek. Muhtemelen yavaşça, acı verici bir şekilde ve dürüst olmak gerekirse, ona bir mazeret yazacağım, çünkü bunu hak ediyorum."

Bütün okul gününü öfkeyle geçirip benim ölümümü planladığından şüpheleniyorum. Okuldan hemen sonra buluşmayı bu kadar çabuk kabul etmesi, beni çok acı çekmeye mahkum etme planları olduğunu gösteriyor.

Masadaki koltuğunda oturan Koç Kessler, her gün içtiği aynı iğrenç yeşil çamurdan yapılmış protein shake'ini yudumlarken —her gün içtiği aynı yeşil çamur—ve kulaklarından kulaklarına kadar sırtıyor.

"Onu bebekliğinden beri tanıyorum." Hank gülüyor. "Aşacaktır."

Vivi burun kıvrır. "Onu öldürecek. Ve benim yardım ettiğimi öğrenirse, tabutun yanında ben de olacağım."

Yürümekten vazgeçiyorum. "Böyle patlayacağını hiç tahmin etmemiştim. Her yerde bu konu konuşuluyor."

"İnan bana, biliyorum. Bu sabah BuzzBeat'ten bir telefon aldım.

Bu konuyla ilgili bir haber hazırlıyorlar."

Hadley içeri daldı. "Kötüden de beter. Her yerde!" Bana doğru yürüdü ve parmağını yüzüme doğrulttu. "Hepsi senin suçun."

Tek kelime etmiyorum. Onun kızmasına izin vermem gerekiyor — Vivi'nin Hadley'i geri kazanmak için hazırladığı büyük planın bir parçası bu. Greer'in ortaya çıkıp işleri bu kadar büyütmesini hiç kimse beklemiyorduk. Beklemeliydik. Ben Bobcats Winger olarak oradaydım

olarak oradaydım, bu çok açıktı. Şimdi ise... Vivi bundan yararlanmamız gerektiğini söylüyor.

Hadley ona bakar. "Haber kanallarının okulun önünde kamp kuracağını biliyor muydun?"

Vivi, sanki hepsini arayıp nerede kurulum yapacaklarını söylememiş gibi ağzı açık kalır. "Olamaz!" Dikkatini telefon ekranına çevirir ve kaydırmaya başlar. "Vay canına... Bu..."

"Bir PR yöneticisinin hayali mi gerçek oldu?" Hadley ciddi bir ifadeyle sorar.

Vivi başını kaldırır. "Hey, ben PR müdürü olmaktan önce senin en iyi arkadaşınım." Ona hak veriyorum. Vivi, Hadley'e tek bir soru bile sormadan bir kürek ve bir mazeret getirirdi.

Bu, ateşli Hadley'i tatmin etmiş gibi görünüyor. "Tek yapman gereken tek başına göle düşmekti, o zaman bunların hiçbirisi olmazdı. Okulumun önünde haber kameraları istemiyorum. Korumam gereken çocuklar var, seni aptal."

"Düşüyordum. Seni de yanımda çekmek istememiştim. Yemin ederim."

Yüzü neredeyse fark edilmeyecek kadar hızlı bir şekilde düşüyor, ama ben fark ediyorum. "Tutmadığın birçok söz verdin," diye fısıldıyor neredeyse.

Boğazımda bir yumru oluşur.

Bu sözlerle kalbimi bir kaktüsün üzerine ezdi ve milyonlarca kesik oluştu. Buna karşı çıkacak hiçbir şey söyleyemem. İkimize de tutamayacağım sözler verdim.

"Peki bunu düzeltmek için ne yapacaksın? Bu programlardan birine çıkıp, kesin bir dille, tekrar birlikte miyiz, çıkıyor muyuz, başka bir şey mi var, yoksa asla olmayacak mıyız diye mi söyleyeceksin?"

"Uh..." diyor Vivi. "Umuyorduk ki..."

Hadley'nin gözleri fal taşı gibi açılır. "Hayır. Umut yok burada. Ne planladıysanız, onu iptal etmeniz gerekiyor."

"Ama buna ihtiyacımız var," Vivi'nin sesi yumuşaktır. "Takım zor durumda, Hadley."

Hadley'nin kaşları çatılır. "Neden bahsediyorsun? Takımın başının dertte olduğuna dair hiçbir şey söylenmedi."

Vivi böyle devam ederse, bu toplantı bitene kadar Oscar'ı hak etmiş olacak. bittiğinde Oscar'a layık olacak.

Takım iyi. İyiden de öte. Yani, beni işe alacak paraları var
Övünmek için söylemiyorum.

Vivi, hiçbir şey söylemezsek en büyük etkiyi yaratacağımızı söyledi. Bu yüzden, sessizce orada durduk.

Sonunda, Koç Kessler şöyle diyor: "Bu, konuyu kamuoyundan uzak tutmayı başardığımız için, ama takıma dikkat çekecek bir şeye ihtiyacımız var."

Son kısmı doğru. Koç, takımın daha fazla ilgi görmesini istiyor. Bu, daha fazla bilet satışı, Briarwood ekonomisinin canlanması ve herkesin fayda sağlaması anlamına geliyor — tabii Hadley onların bana yardım ettiğini öğrenince her şey tamamen mahvolmazsa.

Şansımı bildiğim için, Hellmouth'tayım, Buffy dizisinin finali ve hayatım patlamak üzere. Evet, o diziyi izledim. Hadley'nin en sevdiği diziydi ve tekrar söylüyorum, onu çok seviyordum. Çok, çok seviyordum.

Hadley bir adım geri çekildi. "Hâlâ, siz üçünüzün beni, pişirdiğiniz tarifin ana malzemesiymişim gibi bakmanızı sağlayan şeyi yapmayacağım."

"Sadece rol yapmanı istiyoruz..."

Hadley kendini kaybeder. Yani, ışığın sesiyle konuşur ve bence sadece köpeklerin duyabileceği bir tonda.

Ona gerçeği söylemek istiyorum. Genç ve aptal olduğum için ayrılmadığımı, hayatımın berbat olduğu için ayrıldığımı... Ayrıldığımda partilere katıldım, pişman olduğum şeyler yaptım, babam rehabilitasyundayken, masraflarını ben karşılarken. O çıktıktan sonra, onunla AA toplantılarına gittim ve hayatımı düzene soktum. Her şey yolundaydı. Babam dokuz yıl boyunca temiz kaldı. Kendi işini kurdu. Her şey yolunda gidiyordu, sanıyordum.

Vivi ayağa kalkar ve mola verir. "Siz ikiniz." Beni ve koçu işaret eder. "Dışarı. En iyi arkadaşım ile konuşmam lazım."

Hadley dudaklarını sıkıştırır ve kollarını göğsünde kavuşturur. O anda, eski kız arkadaşımı benimle ilgili herhangi bir şey yapmaya ikna etmenin, bir sürü kediyi vaftiz etmekten daha zor olacağını anlarım.

Vivi'nin planı teoride harika ama pratikte, sezonun geri kalanında ceza kulübesine gönderildim.

Bir sandalyeye çöküp, cüzdanımdaki yıpranmış fotoğrafı başparmağımla okşuyorum — annem, babam ve ben, ilk lise hokey maçında. Her şey dağılmadan önce. Hayatımın en zor kararını vermeden önce.

"İyi misin evlat?" Koçun eli omzuma konuyor.

"Evet." Fotoğrafı cüzdanımın içine koyuyorum. "Muhtemelen hak etmediğim ikinci bir şans umuyorum."

Omzumu sıkıyor. "Savaşmaya değer tek şey budur."

."

yedi

...

hadley

Eğer VİVİ, Jett ile bir şey varmış gibi davranmam için beni ikna edebileceğini düşünüyorsa, kafayı yemiş demektir. En iyi arkadaşım olarak bunu bilmesi gerekir. "Ne söylemek istiyorsan, cevabım hayır."

O sadece bana

bakıyor. "Hayır
dedim."

Birkaç kez göz kırpmıyor.

"Ben tantrum yapmıyorum."

Kaşları biraz kalkıyor.

"Tamam, yapıyorum." Kollarımı yanlara indiriyorum. "Hala yapmıyorum..."

Vivi beni kucaklıyor. "İncindiğin için çok üzgünüm. Çok kötü olduğunu biliyorum. Jett sana yanlış yaptı. Kalbini kırdı ve evrenin yargısına göre, ayak parmaklarından asılmayı hak ediyor."

Hiçbir şey söylemedim. Çünkü evet, haklıydı. Gözlerimin köşelerinde yaşlar birikti ve burnumu çektim. Kollarımı yavaşça ona doladım. "Ben sadece... yapamıyorum, Vivi. Evren altüst olup o pisliğin hayatıma geri dönmesine izin verdiğinde, hiçbir şey olmamış gibi davranamıyorum."

En iyi arkadaşım geriye yaslanır. "Belki sana nedenini söyler ve biraz olsun içini rahatlatır." Yüzümden bir tutam saçımı çeker. "Kızım, seni çok seviyorum. Senin mutlu olmanı istiyorum. Çıktığın her erkeği Jett'le karşılaştırdın..."

"Öyle bir şey yapmadım..."

"Yaptın. Sen farkında olmayabilirsin, ama ben farkındayım. Seilmeyi ve değer verilmeyi hak ediyorsun. Hayatına devam etmeyi hak ediyorsun."

Gözlerimi kırıştırarak gözyaşlarımı tutmaya çalışırken dudağımı ısıyorum. Vivi kalbime ve ruhuma aloe sürüyor ve yanığın soğuduğunu hissediyorum. Cevaplar istiyordum.

Şeytani bir gülümsemeyle, "Ayrıca, ben halkla ilişkiler müdürüyüm... Belki Bobcats ile senin için değerli olacak bir şeyler ayarlayabilirim."

"Onlar iflas etti," diyorum, kucaklaşmamız sona ererken.

"Evet, ama paradan daha iyi bir şeyleri var. Güzel yüzleri ve VIP locaları var."

Bu çok kötü bir fikir. Korku filmindeki "bodruma inme" kadar kötü. Ama Vivi'nin yüzünde o ifade var — sahte nişan fotoğraflarını hayal edip düğün için sosyal medya hashtag'lerini seçtiği ifade.

Bundan pişman olacağım. Biliyorum. Gelecekteki ben bir yerlerde yastığa bağıyor. Hayır demem gerektiğini biliyorum... ama...

Bunun yerine, "Müdür Cameron, konuşmam gerektiğini söyledi..." diyorum ve şimdi evrenle, sanki ikinci el araba satıcısıymış gibi pazarlık yapıyorum. "Belki çocuklar, not ortalamalarını bir puan yükseltirlerse şampiyonada VIP koltuklara oturabilirler."

"Şampiyonaya çıkacaklarını varsayıyorsun."

"Jett burada olduğuna göre, nasıl kaybedeceklerini anlamıyorum." Yani, ondan nefret ediyorum, ama bu onun ligin en iyi oyuncularından biri olduğunu kabul etmediğim anlamına gelmez.

Vivi, saldırmak üzere olan bir kedi gibi şüpheyle gözlerini kısıyor. "Yine maçları mı izliyorsun?"

"Hayır." Geri çekilip halıya bakıyorum. Tamam, evet, izledim ama sadece Briarwood'a döndüğünden beri. Beni terk ettiğinde hokeyi bırakmıştım. Onu düşünmeden maç izleyemiyordum. "Yani, sayılır."

Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. O bakışını biliyorum. "Yalancı, yalancı, pantolonun yanıyor" diyen bakış, gerçi genelde "Yalancı, yalancı, kiralık bitkiler" deriz. Hiç mantıklı değil, biliyorum. Bizi yargılamayın.

"Eğer bu sahte flört işini denemeyi planlıyorsan, hayranlığa geri dönmek fena fikir değil." Vivi yanımdan ayrılır, kapıya doğru yürür ve "Tamam, geri gel" der.

Koç ve Jett konferans odasına geri dönerler.

"O da var mı?" Koç bana baktığında dudakları hızla aşağı doğru kıvrılır. "Yani, eğer varsa çok sevinirim."

Jett bana bakmıyor. Konferans odasını geçip pencereden dışarı bakıyor. Bir yanım ona hakaretler yağdırmak isterken, diğer yanım ona sarılmak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyor.

"Yardım etmeye hazır, ama karşılığında bir şey istiyor," diyor Vivi.

Koç kollarını göğsünde kavuşturur. "Peki, ne istiyorsun?"

Jett bana döndüğünde dudaklarında bir gülümseme var, ama neredeyse sahte gibi geliyor.

"Şey, bu VIP koltuklardan biraz daha karmaşık bir konu." Jett'in gözlerine bakıyorum. "Çocukların, özellikle spor yapanların not ortalamalarını yükseltmelerini istiyorum. Notları hakkında endişelenmelerine gerek olmadığını düşünüyorlar ve ben onlara daha çok çalışmaları için bir teşvik vermek istiyorum. Şampiyonluklar için bir loca düşünüyorum."

Koç başını sallamaya başladı. "Dur bir dakika, onlar çok para getirir..."

"Anlaştık," diyor Jett, ama sesinde tuhaf bir şey var. Ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum. "Koltukların parasını ben ödeyeceğim."

Koç ellerini ırpar. "O zaman varım."

"Ve oyuncuların, dönem boyunca çocukları cesaretlendirmek için gelmelerini istiyorum," diye ekliyorum.

Vivi ile anlaştığımız şeyin bu olmadığını biliyorum, ama bunun onların motivasyonunu yüksek tutabileceğini düşündüm.

"Çocuklarla konuşurum. Sanırım birkaçını ikna edebilirim."

"Harika." Jett'e doğru yürüdüm ve ondan bir adım uzaklıkta durdum. "O zaman kurallarım şöyle. Öpüşmek yok. Sarılmak yok. Hiçbir şey yok. Sahte bir ilişki yaşıyoruz. Anladın mı?"

Omuzları düşer. "Ve tüm bunlar yasak olursa kimse bizim çıktığımıza inanmaz."

Belki de bunu gerektiği kadar iyi düşünmemişim, çünkü haklı. Keşke bunu kabul etmeden önce tüm dokunma, hissetme ve dudakları düşünseydim. "Tamam, ama bunu en aza indirip sadece gerektiğinde yapacağız. Anladın mı?"

"Evet, anladım." Bir saniye başını eğdi ve gözlerini tekrar bana çevirdiğinde, daha önce hiç görmediğim derin bir üzüntü gördüm. "Cuma günü ilk resmi randevumuz için seni alacağım. Tamam mı?"

Neden onu bu kadar çok teselli etmek istiyorum? Bütün bu olayda incinen benim. O hayallerini yaşadı. Profesyonel hokey. Işıltı, şöhret ve kızlar.

En azından ilk altı ay için. Ondan sonra, Jett ile olan hayatımı geride bıraktım ve onunla veya hokey ile ilgili her şeyi aktif olarak kaçınmaya yemin ettim.

"Evet." Konferans odasının kapısına doğru yürüdüm. "Cuma günü görüşürüz." Vivi'ye baktım. "Yarın akşam görüşürüz."

"Görüşürüz!" Vivi cevapladı.

Koridora çıkıp çıkışa doğru koşar adımlarla ilerliyorum. Az önce Jett Monroe ile sahte bir randevuya kaydoldum.

Bunun iki şekilde sonuçlanacağı kesin. Korkunç ya da berbat. İyi sonuçlanma ihtimali yok, orası kesin.

sekiz

jett

Bu planın bir parçası. Bu planın bir parçası. Bu planın bir parçası.

Hadley'nin küçük beyaz çitli evine varana kadar bu cümle tekrar tekrar kafamda yankılanıyor. Onun yaşayacağı türden bir ev gibi görünüyor. Şirin, sevimli ve aydınlık.

Güneş sarısı renginde dış cephe kaplaması, beyaz panjurları ve pencerelerden sarkan çiçek kutuları var. Yürüyüş yolu çiçeklerle çevrili ve birkaç yıl önce dikilmiş gibi görünen küçük bir ağaç, yerinde durması için iplerle bağlanmış.

Resim gibi.

Ve ben bu kadar aptal olmasaydım, burası *bizim* evimiz, *bizim hayallerimiz* olabilirdi. Yolu süsleyen menekşeler benim olurdu. Beyaz panjurlar ve çitler benim olurdu. Muhtemelen çocuklarım olurdu, baba olurdum.

İçim parçalanıyor.

Bunu yapamam. Plan umurumda değil. Onu geri kazanacak kadar iyi değilim.

Ekran kapısı gıcırıyor ve tek yapabileceğim şey koşarak kaçmamak.

Onun yerine el sallıyorum. "Selam."

"Evimi mi izliyordun?" Hadley kapının yarısına kadar çıkmış ve orada duruyor.

"Hayır, ben..." Evinizi izliyor, birlikte olmayı diliyor ve neredeyse cesaretimi kaybediyordum. "Kapıyı çalmanın güvenli olup olmadığına karar vermeye çalışıyordum"

Yani, bu çok çekiciydi, değil mi? Vivi bana çekici davranmamı söylemişti.

"Okul haftasının ortasında uğramaya mı karar verdin?" Homurdanarak içeri girer. Bir saniye sonra, neon pembe kabarık bir bornoz giymiş olarak geri döner. "Ee, orada öylece durmaya mı niyetlisin, yoksa gerçekten içeri girecek misin?"

Bir dakika. Ne? Beni içeri mi davet ediyor? "Evet." Kapıya uzanıyorum, ama parmağıma bir kıymık batıyor. Çünkü tabii ki evrenin bir mizah anlayışı var.

Dostum, bu şey deli gibi acıyor, ama ona hiçbir şey söylemeyeceğim. Muhtemelen beni eve gönderir ve ben onunla zaman geçirmek istiyorum. İçeri davet edilmek, sanki Club Hadley'in anahtarları verilmiş gibi hissettiriyor.

Ve dostum, bu kulübe girmek istiyorum.

Parmağım zonklarken elimi yanıma indirdim. Sanki parmağıma bütün bir ağaç saplanmış gibi hissediyorum. Ben korkak değilim. Dişlerim kırıldı, yerine takıldı, sonra tekrar kırıldı. Kollarım, bacaklarım kırıldı, ne ararsan var. Bu kıymık, dağ olarak sınıflandırılmayı talep eden bir köstebek yuvası.

Bir an için, Hadley'in iç mekanına bakarken bunu unutuyorum. Dışarısı kadar sevimli ve şirin. Yumuşak pembe vurgulu duvar kağıdı ve palmye yaprağı desenli duvar kağıdı var. Krem rengi kanepede üç adet tüylü pembe yastık duruyor ve iki renkli, yüksek sırtlı sandalyeyi ayıran şık bir sehpa var. Hadley'e yakışacak kadar tuhaf ama uyumlu.

"Bu harika," diyorum. Görünüşe göre, bunu yeterince saygıyla söylemişim ki, ona baktığımda gülümsüyor.

"Teşekkürler." Alt dudağını ısıırıyor. "Tur yapmak ister misin?"

"Her şeyi görmek istiyorum." Sözler fısıltıyla çıkıyor.

Gözleri bir saniye benimkilerle buluştu ve sanki zamanda geriye çekiliyormuşum gibi hissettim. İlk randevumuz, onun evine gittiğim gün. Ailesi harikaydı. İşlevseldi, bu benim için cennet gibiydi, şu anda bana bakan meleklerle birlikte.

"Hadi gel."

Her odayı nasıl oluşturduğunu anlatırken onu takip ediyorum. Hem hayranlık duyuyorum hem de onunla gurur duyuyorum, çünkü işin çoğunu kendisi yapmış.

Son odaya, ana yatak odasına, onun odasına vardık ve inanılmazdı. Yumuşak mavi ve gri tonları, kabarık görünümlü yatak takımları ve küçük bir oturma alanı.

"Bu harika, Hadley." *O inanılmaz.* "Mükemmel."

Yüzü ıslıl ıslıl. Benim söylediğim bir şeyden dolayı olmadığını biliyorum, ama yanakları gözlerini yarım ay gibi gösteren o geniş gülümsemesini çok seviyorum. "Teşekkürler."

Sessizlik uzadıkça, garip ve tuhaf bir hale gelirken orada duruyoruz.

Bunu mahvetmek istemiyorum ve ağzımı açarsam aptalca bir şey söylemekten korkuyorum.

Ayak parmaklarıyla yere vuruyor.

Kalbim bu kadar hızlı ve yüksek sesle atmıyor olsaydı, iğne düşse duyabilirdim. "Sanırım kibar olan şey, bir şey içmek isteyip istemediğini sormak."

İçini çekiyor. "Belki bu sahte randevu meselesini konuşup Cuma günü için bir plan yapabiliriz."

"Tamam."

Evden geçip mutfağın yanındaki küçük yemek odasına geçiyoruz. Pencereden, ayakkabılarımı çıkarıp çıplak ayakla koşmak isteyeceğim kadar tertemiz, yemyeşil bir çim bahçesi görünüyor.

"Bahçeniz inanılmaz." Ona dönüp gülümsedim, böylece alay ettiğimi anlasın. "Biriye para verip bunun övgüsünü toplamadığından emin misin?"

"Hayır, kimseye para ödemiyorum." Gözlerini devirerek birkaç bardak çıkarır. "Gazoz, kahve veya kızılıcak suyu ister misin?"

Şaşırdım, musluk suyundan daha fazlası sunuluyor. "Uh, gazoz iyi olur."

Masaya oturup onu izliyorum. Gözlerinin köşelerinde kırışıklıklar oluşmaya başlamış. Çoğu insan için belirgin veya çok fark edilebilir değil, ama ben görüyorum. Burada olmalıydım. Her birinin ardındaki hikayeyi bilmeliydim. Her şey için burada olmalıydım — resim, çim, kaçırdığım yıllar.

Neden bu kadar aptalca bir şey yaptım? Sonunda, yaptığım hiçbir şey babamı kurtarmadı. Sahip olduğum tüm güzel şeyleri mahvettim ve şimdi o, açılmayı bekleyen bir kutuda duran küllerden ibaret.

Bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırıyorum. Buraya uğramamın tek amacı Hadley'i yeniden tanımak. Vivi, onun affını kazanmak istiyorsam çaba göstermem gerektiğini söylüyor. Sebepsiz yere ziyaret etmek bunu yapmanın en iyi yolu.

Hadley bardakları buzla doldurur, buzdolabından iki litrelik bir gazoz alır ve masaya doğru yavaşça yürür. Bardağı önüme koyduğunda buzlar bardakta tıkırdar ve sonra masanın karşısına oturur.

"Ailen nasıl?" diye soruyorum, o da bardağıma gazoz doldurmaya başlıyor.

"İyiler." Gülümser, içkimi doldurur ve kendi bardağını doldurmaya başlar. "Bir karavan aldılar."

Ağzım hafifçe açılır. "Vay canına. Bunu yapacaklarını hiç düşünmemiştim." Babası seyahat etmeyi hiç sevmezdi. Bu şehirde doğmuştu ve her zaman burada öleceğini söylerdi. "Annen onu nasıl ikna etti?"

İki litrelik şişeyi masaya koyup dudağını ısırıyor. "Birkaç yıl önce felç geçirdi ve bu onların hayatını değiştirdi. Hayat kısa ve onun görmediği çok yer vardı."

"Oh, çok üzüldüm."

Kafasını eğdi. "Ailen nasıl?"

"Annem Güney Carolina'daki Daniel Adası'nda yaşıyor, babam ise yaklaşık bir yıl önce vefat etti."

Hikayenin tamamı dilimin ucunda ama şu anda bile kelimeleri ağzımdan çıkaramıyorum. Keşke ne kadar acınası bir durumda olduğumu bilseydi. Onu hayal kırıklığına uğrattığım gibi, onu da hayal kırıklığına uğrattım.

Aniden, bunu yapmak istediğimi sorgulamaya başladım, çünkü rol yapmak, uzaklaşmaktan daha zor geliyor.

dokuz

hadley

Ona dokunmak istememiştim. Birdenbire oldu, belki de içgüdüsel olarak. Babası vefat etti ve birdenbire elim onun eline dokundu, sanki onu teselli etmek istercesine. "Oh, Jett, çok üzgünüm. Çok iyi bir adamdı."

Başparmağım otomatik olarak parmağını okşadı ve o sanki şok olmuş gibi yüzünü buruşturdu. "İyi misin?"

"Önemli değil," dedi.

On beş yıl geçti, ama Jett'i tanıyorum. "Bana yalan söyleme."

Gözlerini kırptı. "Haklısın." Nedense, bu kelime sadece elinde olanları değil, daha fazlasını da kapsıyordu. Çenesi gerildi. "Kapıyı açarken parmağıma kıymık battı."

Ayağa kalkarım. "Banyomda cımbız var. Çıkarayım." "Yok, sonra çıkarırım." Beni eliyle uzaklaştırır. Büyük bebek.

"Jett Monroe, hadi ama. Enfeksiyon kapmasını mı istiyorsun?"

Dudakları o kadar sevimli bir şekilde büzülüyor ki, aralarımızdaki mesafeyi aşır, yüzünü ellerimle tutup onu öpmek istiyorum. Bu görüntü, öpücüğün muhteşemliğinden bayılana kadar olan kısmı da dahil olmak üzere, tüm ayrıntılarıyla gözümün önüne geliyor.

Ayağımı yere vurmaktan alıkoyuyorum ve tekrar odaklanıyorum. Parmağında kıymık var ve ben hayal gücümü ve dudaklarımı kendime saklamalıyım.

İnleyerek ayağa kalkar ve ayaklarını sürüyerek beni takip ederek evin içinden banyoma gelir. Ben cımbızı çıkarırken, o kalçasını tezgaha dayar ve parmağına bakar.

"Bu kadar küçük bir şey nasıl bu kadar acıtabilir?" Dişlerini gıcırdatarak elini salladı.

Cımbızı elimde, ona elini vermesi için işaret ediyorum. Kısa bir uğraşın ardından, cımbızla kıymığın ucunu tutup dışarı çekiyorum. Sanki MugBook'taki videolardaki gibi, kıymığı çekiyorlar ve kıymık bir ev kadar büyük.

"Vay canına," diyor. "Bu kadar büyük görünmesine şaşmamalı." Onu yukarı kaldırıyorum.

"Şaka yapmıyorsun." Ona bakıyorum ve sanki dünya kararır gibi. "Sanırım kapıyı biraz daha zımparalamam gerek." Her kelime giderek yumuşuyor, son kelime neredeyse duyulmaz hale geliyor.

O mavi gözler beni her zaman etkilerdi. Yazın içinde yüzebilir, kışın üzerinde kayabilirdim. Çocukça cazibesi ve dağınık saçlarının kaşlarını hafifçe örtmesi.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, on dört yaşımdan beri sevdiğim bu çocuğa, bu adama bakmasaydım, kalp krizi geçirdiğimi sanırdım. Ne kadar zaman geçtiğinin önemi yok. Kalbimi kırmış olmasının bile önemi yok gibi görünüyor.

Geri adım atıyorum.

Çünkü kırdı.

Kalbimde, dün gibi hala acı veren, San Andreas fayı gibi pürüzlü bir yırtık var. Bunu tekrar yapmayacağının garantisi yok.

Adem elması sallanıyor ve kaşları, sanki kafasının içinde de bir savaş varmış gibi çatılıyor. "Cuma saat yedi, değil mi?"

"Evet." Boğulmadan söyleyebileceğim tek şey bu.

"Tamam. Cuma görüşürüz." Neredeyse koşarak banyomdan çıkar. Onu kovalayacak kadar şaşkınım. Onu yakalarsam ne yapacağımdan emin değilim.

Bu yüzden, o iğrenç kıymığı çöp kutusuna atıp, yatağıma sürünerek giderim ve yastığıma sarıldım.

Jett ile olan her etkileşimim kafa karıştırıcı, acı verici ve o kadar çok duygu ile dolu ki, hepsini sayamıyorum. Bu sahte flört olayının bir an önce bitmesini istiyorum.

on

...

hadley

Cuma günü kapıyı açtığımda dizlerim o kadar titriyordu ki, deprem uyarısı gelmemesine şaşırdım.

Güvenli bir şey giymeye karar verdim. Çok gösterişli değil, çok rahat da değil. Sadece... güvenli. Diz boyu, kısa kollu siyah bir elbise ve siyah yüksek topuklu ayakkabılar. Eğer fazla şık giyinmiş olursam, bunu büyütmeden üstümü değiştiririm.

Aslında, tüm bu işin iyi gitmesini istiyorum çünkü öğrencilerimin VIP koltukları kazanarak ödüllendirilmesini istiyorum. Yani, bunun için her türlü çabayı göstermem gerekiyorsa, öyle yapacağım.

Bu sadece benimle ilgili değil. Eğer bu işe yararsa, çocuklarım harika bir şey kazanacaklar.

Bu, biraz rahatsızlık çekmeye değer, değil mi?

Gözlerim Jett'inkilerle buluştuğu anda ağzım kurur. O, şık giyinmiştir. Takım elbisesi ona özel dikilmiş olmalı, çünkü geniş omuzlarını ve göğsünü ortaya çıkarmaktadır. Saçları taranmıştır, ama yine de kullandığı jele karşı gelen bazı kısımları biraz dağınıktır.

"Vay canına, Hadley, sen... inanılmaz görünüyorsun." Gözleri başımın tepesinden ayak parmaklarıma kadar tarıyor. "Sanki bir dergi çekiminden çıkmış gibisin."

Burun kıvırıyorum - biliyorum, çok hanımefendice, değil mi? "Ben mi? Bence bu daha çok sana yakışır..."

Yaklaşıyor ve sesi alçalıyor. "Hayır. Sen her zaman odadaki en güzel kadın oldun. Ne giydiğin önemli değil. Sen

kemiklerine kadar güzelsin."

Böyle bir iltifata ne cevap verebilirim ki? Yani, Jett beni terk ettiğinden beri başka erkeklerle çıktım, ama hepsi... şey, Jett değillerdi. Bu aptalca, çünkü beni terk eden oydu. Jett olmaması, benim en çekici bulduğum özellik olmalıydı. Aradığım özellik buydu, ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, başka kimseyle aramda bir kıvılcım hiç olmadı.

Şimdi olduğu gibi değil. Kendimi havai fişek gibi hissediyorum. Her yerim karıncalanıyor. Jett kolunu uzatıyor. "Hazır mısın?"

Hayır. Hiç de değil.

Kalbimi kıran adamla randevuya çıkmak üzereyim ve görünüşe göre, tüm bunlar bitmeden kalbimi tekrar kıracak.

Büyük ihtimalle umurumda bile olmayacak.

on bir

jett

HADLEY'İN GÖRÜNÜŞÜNE BAKILIRSA, Briarwood'daki en güzel restoran olan Table and Vine Bistro bile yeterince güzel değil. O siyah elbise her kıvrımına oturuyor ve vay be, ne muhteşem kıvrımları var. O neredeyse hiç olmayan kollara ne denir bilmiyorum, ama yumuşak omuzlarını ortaya çıkarıyorlar. Parmaklarımı kendime saklamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Tabii, bir de sağlıklı bir dozda kendini koruma içgüdüsü. Eğer denersem, bu randevu benim gözümün morarmasıyla çabucak sona ereceğine inanıyorum.

Arabanın motorunu durdurdum. "Orada bekle." Arabadan indim ve ön tarafa dolaşarak onun kapısını açtım.

Elini elime koyduğunda, sanki bir kız filmi sahnesi gibi. Vücudumdaki her sinir, her molekül, içimi kaplayan heyecanla titriyor.

Ayağa kalktığında, benden birkaç santim uzakta. Makyajı mükemmel. Ve o dudaklar. Daha öpülesi bir çift görmedim, ama bunu hep düşünmüşümdür.

"Gerçekten çok güzelsin, biliyor musun?" diyorum.

Elbisesinin önünü eliyle düzeltir. "On beş yıl oldu.

Eminim sen..."

"Hayır. Senden daha güzel bir kadın hiç olmadı. Hiç."

Gözleri benimkilere doğru yükseldi. Çok koyu ve çikolata rengindeler. Gözlerini her zaman sevmişimdir. Çoğu erkek mavi veya yeşil gözleri sever, ama ben Hadley'nin gözlerine baktığımda

sıcaklık ve rahatlık görüyorum. Ve aptalca her şeyi bitirmeden önce, geleceğimi gördüm. Hayatımın aşkı. Sonsuza kadar birlikte olacağım partnerim. Çocuklarımın annesi.

İtiraf ediyorum. Kendimi tutamıyorum ve ona doğru eğiliyorum. Dudaklarını tatmayalı yıllar oldu ve artık onun kim olduğunu, benim için ne ifade ettiğini ve ondan uzak kaldığım tüm zamanı takdir edecek kadar olgunlaştım.

Dudaklarım onunkilerden sadece birkaç milim uzaktayken, o geri çekildi. "İçeri girmeliyiz bence."

Gözlerim açık olmasaydı, hissettiğim soğukluktan dolayı Kuzey Kutbu'na taşındığıma yemin ederdim.

Üzgün değilim. Hayal kırıklığına uğramaya hakkım yok. Onun kalbini kırdığımda onu öpme hakkımı kaybettim.

"Evet."

Onu kızdırmak istemem ama, insanların bizim çıktığımızı inanmalarını sağlamanın tek yolunun öyle davranmak olduğunu da biliyorum.

Otoparkı geçerken elimi belinin altına koyuyorum. Sanki ona akü kablosuyla vurmuşum gibi zıplıyor.

"Bunu yapma," diyor. "Biz çıkıyoruz."

Düşük bir inilti çıkarır. "Peki."

Bu tür bir "tamam" genellikle erkeğin kanepede yatacağı anlamına gelir. Benim durumumda ise, balıklarla yatıyor olabilirim.

Altı yüz dolar sonra, onu eve götürüyorum. Beni güldüren akşam yemeğinin fiyatı değil, Pisa Kulesi'nin bir kopyasını yapmaya yetecek kadar çok paket servisi kutusu alması.

Gülümsemeden edemiyorum. Bu saçma, pahalı akşam yemeği öfkesi tam Hadley'e göre. O her zaman en yaratıcı yollarla intikamını alırdı. İlk koçum şöyle derdi: "Nasıl kaybettiğin, nasıl kazandığından daha çok karakterini gösterir."

Bir süredir hayatta kaybediyorum, ama bu gece, cüzdanım önemli ölçüde hafıflemiş olsa da, sonunda tekrar doğru oyunu oynuyor gibi hissediyorum.

Onun evinin garaj yoluna giriyorum, arabayı park ediyorum ve motoru kapatıyorum. Kapı koluna uzanırken, parmakları bileğimi kavırıyor.

"Özür dilerim," diyor. "Ben... Ne oldu bana bilmiyorum."

"Önemli değil. Bana ne yaparsan yap, hak ediyorum." Öyle. Kabul ediyorum. Ölene kadar da kabul edeceğim. "En azından bu şekilde, bu hafta işten eve geldiğinde

"Yine de kendimi kötü hissediyorum."

Bileğimi çevirip el ele tutuşur gibi yapıyorum. "Üzülme. Bu gece eğlendim."

Gözlerini devirdi. "Hayır, eğlenmedin."

"Seninle vakit geçirmekten hoşlanıyorum. Bana kızgın olsan bile. Belki de özellikle o zaman." Saçından bir tutam alıp kulağının arkasına koyuyorum. "Her zaman hoşlandım."

"Jett, bu akşam tam bir aptaldım. Benimle akşam yemeği yemekten keyif almış olman imkansız." Diye iç çeker. "İki tatlı aldım... İçeri gelip birini yemek ister misin?"

Onunla daha fazla zaman geçirmek mi? "Tatlıyı asla reddetmem."

Gülümsemesi gözlerine kadar ulaşır ve dişleri alt dudakını ısırır. "Tamam."

on iki

...

hadley

İnanamıyorum, evimin yarısı kadar bir akşam yemeği hesabı ödedim. Sadece Jett'in benimle çıktığına pişman olacak kadar iğrenç davranmak istedim. Nedenini bile bilmiyorum.

Tamam. Bu bir yalan. Onu bana kızdırmak için bir şeyler yapmam gerekiyordu. Neredeyse öpüşüyorduk. *Öpüşüyorduk!*

Ve tüm kutsal şeyler adına, bunu istiyorum. Dudaklarının dudaklarıma değmesini istiyorum. Kollarının beni sarmalamasını istiyorum. Onu istiyorum. Onun her şeyini, her zaman. Sonsuza kadar.

Şu anda bile.

Sanki son on beş yıl hiç yaşanmamış gibi. Sanki o mesajı hiç almamışım gibi.

Hiç ağlamamışım gibi.

Aylarca yataktan çıkmamışım gibi.

Yürüyen bir ölü gibi hissetmemişim gibi.

Tüm bunlar oldu ve hala kederin kalbimi sıkıldığını hissedebiliyorum... bir nevi. Şimdi o acı daha çok, yavaşça ışığa doğru yürüyen bir hayalet gibi.

Hokey sezonu başladığı için, Jett ve ben ilk Bobcats maçında resmi çift olarak ilk kez sahneye çıkacağız.

Bir maça gitmeyeli çok uzun zaman oldu. Ondan sonra yapamadım...

Onu orada hissetmeden giremedim. Çok zordu. Ondan kurtulmanın tek yolu, bizi biz yapan her şeyden

bizi biz yapan her şeyden uzaklaşmaktı.

Tribünde bir koltuk bulduğumda kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyor. Bana VIP koltuk teklif edilmişti, ama tezahüratların ve hareketin ortasında olmak daha doğru geliyor. Oyuncular yanımdan uçarken etrafımda havanın çırpındığını hissediyorum.

Sonra onu görüyorum.

Jett buz üzerinde süzülerek, lisedeki aynı yoğunluk ve zarafetle kanat pozisyonunu alıyor — ancak şimdi daha güçlü, daha keskin, her zaman olması gereken oyuncuya dönüşmüş durumda.

Puck ona doğru geldiğinde, onu zahmetsizce kontrol ediyor, savunmacıları geçip buzun diğer ucuna mükemmel bir pas atıyor. Kalabalık coşuyor, ama nefesim kesiliyor. Bu, unutmaya çalıştığım Jett'in hali — her şeyi zahmetsiz gösteren, bana sihre inanmamı sağlayan Jett.

Ve şimdi o yine burada ve hiçbir şey hissetmiyormuş gibi davranmak çok daha zor.

Vivi beni bulur ve yanıma oturur. "Vay canına. Bu neredeyse gerçek dışı gibi, değil mi?"

"Evet."

Warden Cameron solumda belirir, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

"Matematik sınavımın sonucunu aldım. Tam puan aldım."

Onunla beşlik çakıyorum. "Harika, Ward."

"Sana yarışma yapmanın işe yarayacağını söylemiştim. Hiç VIP koltuğuna oturmamıştım." Bakışları üstümüzdeki kutulara kayıyor. "Pizza yiyeceğim, soda içeceğim ve hayatın tadını çıkaracağım." Gülüyor ve yanakları kızarıyor. "Çok eğlenceli olacak!"

Ben de güldüm. "Böyle devam ederse, tribün eklememiz gerekecek."

"Buna güvenebilirsin." Okulun ilk gününde yaptığı gibi iki elini havaya kaldırıp koşarak uzaklaşır.

"Dostum, o koltuklar için gerçekten heyecanlılar," diyor Vivi. "Sanırım küçük oyunumuz işe yaradı."

Tabii ki, Jett ve benim yaptığımız şeyi açıkça konuşamayız. Biri öğrenirse her şeyi mahveder. "Evet."

"İkinci randevun nasıl geçti?"

Omuz silkiyorum. "İyi."

Vivi omzuma vurur. "Yine 600 dolarlık yemek mi sipariş ettin?"

Gözlerimi deviririm. "Sana bundan asla, asla, asla bahsetmemeliydim. Bunu bana asla unutturmayacaksın."

"Hayır." Tek kelime keskin bir tondaydı. "Eğlendin mi peki?" Cevap vermediğimde elimi tuttu. "Kızgın, üzgün, kafası karışık, incinmiş ve öfkeli olmak normal. Hoş bir sürprizle karşılaşır mutlu olmak da normal."

Mutlu ya da hoş bir sürpriz yaşamak istemiyorum. Kızgın, üzgün, kafası karışık, incinmiş ve öfkeli olmaya devam etmek istiyorum. Ama sadece iki kısa hafta içinde, tüm bu koruyucu duygular yavaş yavaş yok oluyor. Belki de dörtte biri kadar kaldı.

Bunu itiraf etmek, neredeyse yenilgiyi kabul etmek gibi geliyor. Sanki bana yaptıklarının normal olduğunu söylüyormuşum gibi. Aynı zamanda, bilmiyorum. On beş yıl, insan olarak kim olduğumuzda büyük bir fark yarattı.

"Aslında eğlenceliydi. Evimde takıldık." Parka gitmeyi planlamıştık ama beklenmedik bir şekilde yağmur yağdı. "Sonra Emperor's New Groove'u izledik." Evet, bu bir çocuk filmi. Animasyon olması, harika olamayacağı anlamına gelmez.

Vivi elimi sıkıyor. "Sen mutlu olduğun sürece ben de mutluyum."

"Sen sadece antrenman maçlarına gelenlerin sayısı neredeyse iki katına çıktığı için mutlusun, insanlar Jett ve beni görmek istiyorlar." Onu dürttüm. "Bence bu gece gelmeseydim, isyan çıkardı. Ve bu senin hatan olurdu."

Vivi, rahatsız olmamış gibi sırtıyor. "Buna değer."

Kafamı sallarım, ama yine de dudaklarım gülümser.

Buz pistine tekrar bakıyorum. Jett yine kendi dünyasında — alıştığı rahatlık, akıcılık ve odaklanma ile bir şutu engelliyor.

Nasıl olur da bir yabancıyı ve bir zamanlar sevdiğim çocuğu aynı anda izliyormuşum gibi hissedebilirim?

Onun yanında olmanın doğru hissettirdiğini itiraf etmek istemiyorum.

Ama şunu biliyorum: Jett ile ne kadar çok zaman geçirirsem, onu neden nefret ettiğimi hatırlamak o kadar zorlaşıyor.

Peki bu gece?

Bu gece sahte gelmiyor. Eve dönmüş gibi hissediyorum.

The altı haftalar süren sahte randevular dayandık
dayandık oldu iyi iyiydi. Düzeltme. Harikaydı. Jett bir
beyefendi ve randevular eğlenceli.

Bobcats'in her maçı için arena dolup taşıyor. Çocuklarımın notları yükseldi. Hepsi.

Cidden, hepsi bu işe çok meraklı. Her sabah, en az bir düzine öğrenci beni durdurup Bobcats şampiyon olduğunda oturacakları VIP localar hakkında konuşuyor. Okul bittiğinde öğleden sonra öğrencilerimden hiçbiri bana koşarak gelmediğine şaşırdım.

Kazanmak harika bir şey.

Tek dezavantajı, üzerime çekilen tüm bu ilgi. O kısım olmasa da olurdu. Kız arkadaşım ne zaman imza isteği almıştı ki? Ne tuhaf.

Anlık dalgınlığımdan kendimi koparıp telefonuma bakıyorum.

Hala kar melekleri yapmaya devam ediyor muyuz? Jett'in mesajı beni gülümsetir.

Tüm randevularımız lüks değildi. Hava çok soğumadan önce, lise yıllarımızdaki gibi birkaç basit piknik yaptık. Fıstık ezmesi ve reçelli sandviçler, cips, su. Özel bir şey yoktu, sadece birlikteydik.

Bu, Jett'in üniversiteleri etkilemek için iki işe girmeden önceki son sınıftaki halimizdi. Geç saatlere kadar ders çalışır, sonra işe giderdi ve ben de birlikte vakit geçirebilmek için ona yemek getirirdim.

Nerede olduğumuzun önemi yoktu, o yanımda olduğu sürece her şey mükemmeldi.

Randevu ayarlandı. Mesajla cevap veriyorum.

Başım dönüyor ve gülümsemekten kendimi alamıyorum. Bu gece beni öpmeye çalışırsa, onu durdurmak için yeterli iradeye sahip olabileceğimi sanmıyorum.

Yapabilsem bile bunu isteyeceğimden emin değilim.

Aslında, onun beni öpmesini hiç bu kadar istememiştim. Dudaklarının benim dudaklarıma değmesini çaresizce istiyorum. Onun içine dalmak ve kendimi bırakmak istiyorum.

Derin bir nefes alıp çantamı topluyorum. Genelde cuma öğleden sonraları hiç acelem olmaz, ama bugün? Neredeyse çıkışa kadar zıplayarak gidiyorum.

Jett, istememeyi ve umut etmemeyi zorlaştırıyor. Plan yapmayı.

Kafam ve kalbim hala savaş halinde... her zaman.

Bir yandan, o beni incitti. Öte yandan, ikimiz de büyüdük. Tüm bu olanlar bana sadece benim değil, onun da farklı olduğunu öğretti.

Kabul etmek istemiyorum ama belki de ayrılmak bizim için iyi oldu. Bize büyüme zamanı verdi. Hayatı ve acıyı deneyimleme zamanı. Ayrılık dışında, onunla yaşadığım tüm deneyimler harikaydı. Ya birlikte kalsaydık ve birlikte büyümek yerine birbirimizden uzaklaşıydık?

Bu ne kadar daha fazla acı verirdi?

O zamanlar ne kadar yıkılmış olsam da, evlenip sonra boşansaydık yüz kat daha kötü olurdu. Ya çocuklarımız olsaydı? Aramızdaki ilişkiler çok daha karmaşık hale gelebilir. Acı çok daha fazla olurdu.

Belki de tüm bu ayrılık yılları, şimdiye kadar gerçekten anlamadığım bir armağandı. Birbirimize daha da yakınlaştık. Onu bir yetişkinin anlayışıyla görüyorum ve o da beni öyle görüyor.

Çıkış kapısından dışarı adımımı attığımda bir flaş patladı. O ana kadar okulda otomatik pilotta yürüdüğümü fark etmemiştim ve Greer Davis'in yüzüme mikrofonu tuttuğunu anlamam bir dakika sürdü.

"Sen de bu işin içinde miydin? Jett seni nasıl ikna etti?"

Gözlerimi kırıpıyorum. İşin içinde miydim? Beni ikna mı etti? "Neden bahsediyorsun?"

Dudakları, bir kemik bulup onu kemirirkenki o yırtıcı şekilde kıvrılır.

"Okula Dönüş partisinde göle atlamanın, seni Jett'le sahte bir ilişki yaşamaya ikna etmek için yapılan bir planın parçası olduğunu bilmiyor muydun?"

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, onu doğru duyduğumdan emin olamıyorum. Jett ve Vivi? Birlikte mi? Göle düşmek kaza değildi mi? O kadar şok olmuşum ki, "Neden bahsettiğini bilmiyorum" diye cevap veriyorum. Elbette sahte randevuyu biliyordum... ama ne?

Greer gözlerini benimkilere dikti. "Bilmiyor muydun? Okula Dönüş Partisi'ndeki 'kazara göle düşme' olayı... Jett ve Vivi, ikinizi sosyal medyada trend yapmak için bunu sahnelediler. Seni onunla sahte bir ilişkiye zorlamak için planladıkları şey buydu."

Vivi ve Jett, beni göle atarak onu çıkmaya ikna etmek için komplo mu kurdular?

Greer'ın gözleri parlıyor çünkü ben hiç poker suratını takınmıyorum. Benim hiç haberim olmayan bir şeyi ağzından kaçırdığını biliyor. "Yani en yakın arkadaşının, kalbini kıran adamla çalıştığını gerçekten bilmiyor muydun?"

Gözyaşları akmaya başladı. Gözyaşları anında yanaklarımdan süzölmeye başladı. Bu noktada, kutsal suyla yıkanıp interneti silmem gerekiyor.

Ruhumda Jett'in bıraktığı yara izi nihayet silinmeye başlamıştı. Son altı hafta, taşıdığım acıyı kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar iyileştirdi.

Bana yine aynısını yaptı.

Ama bu sefer, ben izin verdim. Hemen bu fırsatı değerlendirdim.

O.

Gözyaşlarım hızla kalp kırıklığından kızgın öfkeye dönüştü.

Çocukların bu işi sonuna kadar götürmem için bana güvendiklerini biliyorum. Ama yapamam.

Artık şaka yapmıyorum. Herkes arkamdan gülerken rol yapmaya devam edemem.

"Hayır, yapmadım ve şimdi yaptığım için sana garanti ederim ki Jett ve ben bittik." Onun zafer dolu sırtışına sırtımı dönüp arabama doğru yürüdüm.

Jett benim için aktif bir volkanın içine girebilir.

Benden bu kadar. Onunla işim bitti. Vivi ile de işim bitti. Her şey bitti.

on üç

jett

Arabamı park ettiğim anda neredeyse arabadan uçarak çıktım. Hadley'i evinden alacağım, bir şeyler atıştıracacağız ve sonra çok özel bir planım var. O, kar melekleri yapacağımızı sanıyor ama aslında, akşam yemeğinden sonra bizi alıp Briarwood'da gezintiye çıkaracak atlı bir kızak ayarladım.

O bunu hep yapmak istemişti, ama ben lisedeyken bunu yapacak kadar param yoktu, çünkü kazandığım her kuruşu evi ve babamı rehabilitasyonda tutmak için harcıyordum.

Hava da çok soğuk, bu yüzden onu battaniyenin altına girmeye ikna etmek kolay olacak. Yemin ederim, bu günlerde onu yeterince yakınımda tutamıyorum. Onu sevmek istiyorum. Bunu mümkün olduğunca çok göstermek istiyorum. Bu şansı tekrar elde etmek için her şeyi verirdim.

Kapısına vardığımda, kapıyı çaldım ve kendimi gülümsemekten alıkoyamadım. Aşırı hevesli, aptal ya da başka bir şey gibi görünsem bile umurumda değil. Onu görmek ve ona sarılmak için sabırsızlanıyorum. Onu tekrar öpmeye cesaretim neredeyse var.

Bana izin verir mi acaba?

Ona onu sevdiğimi söylersem çıldırır mı acaba?

Bu düşünce kalbimin atışını hızlandırıyor.

Onu sevmekten hiç vazgeçmedim, ama bu sevgi çocukluğumuzdakinden çok farklı. Daha çok bir duygu değil, bir seçim gibi. Ben

Neye bulaştığımı anlayacak kadar büyüdüm. Onunla bir gelecek kurmanın ne anlama geldiğini anlayacak kadar büyüdüm.

Sonsuza kadar. İyi günde, kötü günde. Hastalıkta, sağlıkta. Ben onunum. Her zaman onun oldum ve şimdi, hayatımda yeterince deneyim kazandım ve bunun asla bitmesini istemediğimi biliyorum. Ne olursa olsun, birlikte kalmamız için her şeyi yapacağım.

Kapı açılır ve hemen bir terslik olduğunu anlarım. Kabarık bornozunu giymiş. Gözleri ve burnu kızarmış. "Ne oluyor? Ne oldu?"

Dudakları bükülür. "Sen oldun."

Anlamıyorum. "Ne yaptım?"

Çenesini hareket ettirir ve öfkeyle yeni akan gözyaşlarını siler. "Ne yaptığını biliyorsun, Jett. Kes şunu."

"Ne yaptım?" Kafamı sallıyorum. "Neden bahsediyorsun?" Onu bu kadar üzen şeyin ne olduğunu bilmiyorum, ama sadece düzeltmek istiyorum. Her şey çok iyi gidiyordu. Ne olmuş olabilir?

Bana bakarken milyonlarca yıl geçiyor. Tek istediğim onu kollarıma almak, onu sevdiğimi söylemek ve onu bir daha inciten herkesi bizzat yere sermek.

"Sen ve Vivi, beni sahte bir ilişkiye sokmak için göletteki olayı planladınız." Son kelimedede hıçkırıyor.

Kafamı sallıyorum. "Evet, planladık, ama göle düşmeyi planlamadık. O tamamen bir kazaydı. Yemin ederim..."

Elini kaldırıyor. "Dur."

Omuzlarım çöküyor. O gece mesaj attığımdan daha kötü hissedebileceğimi sanmıyordum... ama sesindeki acıyı duyabiliyorum. Her şeyi mahvettim. Kötü bir şekilde. Geri dönüşü olmayan bir şekilde.

"Kalbimi daha fazla kırabileceğini düşünmemiştim..." Bir hıçkırık daha.

"Hadley... sadece..."

"Hayır." Sesi çatallanır. "Hayır, bittim. Ben spor yapmıyorum ve senin üç şansın yok. Pes ediyorum, Jett. Seni bir daha görmek istemiyorum." Kapıyı kapatmaya gider ama durur. "Vivi'ye de benden uzak durmasını söyle. İkiniz de çürüseniz de umurumda değil."

Kapı yüzüme o kadar sert çarptı ki, ortaya çıkan hava akımı saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı.

En kötü yanı ne biliyor musun? O haklı.

Biz planladık... bir nevi. Ama onun düşündüğü gibi değil.

Vivi, hafif bir şey yapma fikrini ortaya attı — sadece bir tekne gezintisi ve Greer'in çevirebileceği bir fotoğraf. Bunun zararsız olduğunu düşündüm. Beyaz gömleğinin sıırsıklam olacağını ve tüm kasabanın önünde küçük düşeceğini bilseydim, asla buna razı olmazdım. Onu incitmek istemedim... bir daha.

Ama engel de olmadım. Gerçeği söylemedim.

Ve şimdi o, her şeyin bir tuzak olduğunu düşünüyor, sanki onu kasten göle attığımızı. Sanki onunla oynadığımızı.

Dönüp merdivenlerden aşağı iniyorum, yürüyüş yolundaki eski karın çitirtisini keserek. Kapıya ulaşp duruyorum.

Bunu bir daha yapmayacağım. Öylece çekip gitmeyeceğim.

Onun kapısına geri koşuyorum ve kapıyı menteşeleri gıcırdayacak kadar sertçe itiyorum.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda çılgınca bakıyor ve bir saniye sonra ne olduğunu anlıyor. "Çık dışarı!" diye bağıyor ve koltuktan kalkıyor.

"Hayır."

Yüzü buruşuyor. "Burası benim evim. Çık dışarı dedim."

"Hayır dedim. Geçen sefer başka seçeneğim olmadığını düşündüğüm için uzaklaştım. Bu sefer, söylemem gerekenleri söyleyene kadar hiçbir yere gitmiyorum," diye neredeyse kükrerim. Öfkeyle değil, ama biraz sertlikle, böylece ciddi olduğumu anlasın.

Kollarını göğsünde kavuşturur. "Konuşabilirsin, ama bu benim dinlemek zorunda olduğum anlamına gelmez."

Orada durmasını bekliyorum, ama o bunun yerine koşarak uzaklaşıyor. Ona yetişmeden yatak odasının kapısını kapatıp kilitler.

on dört

...

hadley

"HADLEY, hadi ama. Sana söylemem gereken bir şey var..." Yerde bir şeyin yere düştüğünü duyuyorum. Sanırım bir ayak sesi. "Lütfen, beni dinle."

Sırtımı kapıya dayayıp yumruklarımı sıkıyorum. Onun sesini duyabiliyorum — alçak, titrek — ve bunun hala beni etkilemesinden nefret ediyorum. Onun söyleyeceklerini umursadığımdan nefret ediyorum. Göğsümün bir yerinde, kalbim hala onun bunu mantıklı hale getirmesini bekliyor.

"Sadece bana mesaj at. Geçen sefer bu senin için işe yaramıştı."

Ne dediği umurumda değil. Onun ve Vivi'nin yaptıklarını haklı çıkaracak hiçbir şey yok. Hiçbir şey.

Kapı çerçevem gıcırdıyor. Jett'in ellerini kapı çerçevesine dayadığını tahmin ediyorum. "Hadley, seni terk etmek istemedim. İstemediğim halde yaptım.

zorundaydım. Babam rehabilitasyondaydı ve paraya ihtiyacım vardı. Senin bilmeni istemedim..."

Babası neydi? Paraya mı ihtiyacı vardı?

Bu sözler beynimde yankılanıyor, eskiden inandığım her hikayeye çelişiyor. Onun söylediğini sandığım her yalanla. Donup kalıyorum.

Sonra kapıya atılıyorum ve onu açıyorum. "Birbirimize her şeyi anlatırdık, o yüzden şimdi yalan söylediğini biliyorum."

Jett gözlerime bakıyor ve bir an için gözlerinde gördüklerim beni şaşırtıyor. Acı, pişmanlık, vicdan azabı ve onda hiç görmediğim bir sürü başka duygu.

Kafasını sallar. "Hayır. Anlatmadım. Çok utanıyordum. Babam alkolikti. Bazen kendini kontrol edebiliyordu, ama sonra tekrar içmeye başlıyordu. Lisede iki işte çalışıyordum..."

"Üniversite için." Bana öyle söylemişti. O zamana kadar, profesyonel olmak istediği için çoğunlukla hokey üzerine yoğunlaşmıştı. Üçüncü ve dördüncü sınıf arasındaki yaz tatilinde, o...

"İpoteği ödemek için. Babam içki içtiği için işini kaybetti. Annem evi elinde tutmak için elinden geleni yaptı ama yetmedi. İpotek ve rehabilitasyon masrafları arasında zar zor geçiniyorduk. Annemin kilisesindeki bayanlar sayesinde masamıza yemek koyabiliyorduk."

Mideme yumruk yemiş gibi hissediyorum. Bütün bunları yaşıyordu ve bana hiç söylemedi mi? "Neden bana söylemedin? Jett, sana yardım ederdim. Ben..."

"Düzeltmek istedin, ama yapamadın." Elini saçlarına geçirip kapı çerçevesinden uzaklaşıyor. Ağzını birkaç kez açıp kapatıyor. "Kimsenin bilmesini istemedim, özellikle de senin. Annem de istemedi. Utanıyorduk. Burası küçük bir kasaba. Profesyonel olmaya çalışıyordum." Derin bir nefes aldı. "Kanada'ya gittim çünkü Tigers bana, babamı uzun süreli bir rehabilitasyon merkezine yatırabileceğim kadar yüksek bir bonus teklif etti."

Dudaklarını ısırır.

Bana bakışından, sanki ikimizin de nefesimiz kesilmiş gibi hissediyorum.

"Neden ilk döndüğünde bunları söylemedin? Bütün bu dram önlenebilirdi."

Kaşları birbirine yaklaşır. "Gözlerinde o kadar çok acıma var ki, içinde boğulabilirim. Bunu hiç istemedim. Kimsenin bana acımamasını istedim." Omuzlarını silker. "Farklı davranmam gerektiğini anlayacak kadar büyüdüğümde, çok zaman geçmişti. Ayrıca, babam öldükten sonra işleri iyi idare edemedim. Çok fazla içtim ve bu beni korkuttu."

Derin bir nefes alır ve omuzları yuvarlanır. "Altı ay boyunca rehabilitasyona girdim. Artık hiç içmiyorum. Ne tesadüfen, ne de sosyal ortamlarda. Hiç." Sanki bana kimliğinin son parçasını vermiş gibi sertçe nefes verir. "Sonra Bobcats'ten teklif aldım ve bu bir işaret gibi geldi."

"Yine, bana tüm bunları anlatabilirdin..."

"Söylemek istedim, ama bana hala çok kızgındın. Beni dinler miydin ki?"

Bu sanki bir tokat gibi geliyor. Çünkü o haksız değil. Muhtemelen onu dinlemeyecek ya da umursamayacaktım bile — o zamanlar,

başka hiçbir şeye yer yoktu.

Onun geri dönmesini bekliyordum, işleri düzeltmesi için değil, ona ödetmek için.

Jett'in elleri yanlarında. Yüzünde, tüm mücadelesi bitmiş gibi sakın bir ifade var. Sanki her şeyi açığa vurmuş gibi.

"Hadley," diyor, sessiz ama emin bir sesle. "Seni seviyorum. Hiç durmadım." Sözler beklediğimden daha sert vuruyor.

Ve o üç kelimeyi son söylediğinden beri ilk kez, ne yapacağımı bilemiyorum.

Sadece şu anda daha fazlasını kaldıramayacağımı biliyorum.

Jett iç çekiyor ve tekrar konuşmaya başladığında, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek. "Bu sefer her şeyi mahvettiğimi biliyorum. Geri dönüşün olmadığını..." Titrek bir nefes alıyor. "Sadece seni sevdiğimi bil. Seni her zaman seveceğimi." Cevap vermeme bile izin vermiyor. Dönüyor ve onun gitmesini izliyorum.

O içimi parçalayan his geri geliyor. Liseden daha kötü.

Kızgınım. Çok kızgınım. Muhtemelen ben de onu her zaman seveceğim için.

Ertesi Pazartesi işten çıktığımda Vivi beni bekliyor. Jett her şeyi itiraf ettiğinden beri bir buçuk haftadır ondan başarıyla kaçınıyordum. Neredeyse en iyi arkadaşımdan yoksun kalmış gibi hissediyorum.

Deli miydim? Evet. Öyle olmaya hakkım vardı.

Ama daha çok, müdahale edilmeden düşünmem gerekiyordu.

Jett'in babası hakkında bilgi edindim. Jett'in evini ve babasını rehabilitasyonda tutmak için iki işte çalıştığını öğrendim. Beni terk etmesinin gerçek nedeni...

Ne kadar incinmiş olsam da, onun açıklaması benim yazabileceğim herhangi bir senaryodan daha mantıklıydı.

Jett her zaman güçlüydü. Her zaman insanların güvenebileceği biriydi. O bir Redwood ağacı gibiydi. Keşke benim de onun yanında olmama izin verseydi. Ama neden yapmadığını anlıyordum.

Ben işleri düzeltmeye eğilimliyimdir. Neredeyse sinir bozucu derecede. Babasıyla olan sorunu düzeltmemin imkanı yoktu, ama genç halim bunu denerdi. Yetişkin halim daha iyi biliyor.

Bu, onun ve Vivi'nin yaptıklarını unuttuğum anlamına gelmez, beni göle atmak istememiş olsalar bile.

"Benimle bir daha konuşacak mısın?" diye soruyor Vivi.

"Bilmiyorum. Seni göle atmama izin verecek misin?"

"Bu yardımcı olur mu?" Sözlerim alaycı bir tonla söyleniyor.

Dudaklarım somurtarak dışarı çıkıyor. "Hayır, ama beni güldürür."

Duruşu yumuşuyor. "Cidden, aramız iyi olacak mı?"

"Evet..." Vivi'yi tanıyorum. Jett ona bana söylediklerini anlattıysa... ona yardım etmemesi imkansızdı. "Keşke ikiniz de dürüst ve açık olsaydınız. Yani, biz yetişkiniz..."

"Biliyorum, ona da bunu söylemeye çalıştım. Ama..." "O inatçıdır."

"Sinir bozucu bir şekilde. Ayrıca, bence ona yeniden aşık olman gerekiyordu. Şu anki halinle. İlk seferinde ikiniz de çocuktun."

Arabaya yaslanıyorum. "Biliyorum. Ben de bunu düşünüyordum."

"Peki... ne yapacaksın?" Vivi gülüyor. "Jett gerçekten de sert görünüyor."

İnleyerek başımı geriye eğiyorum. Başımı kaldırıyorum. "Bir dakika istedim. Düşüncelerimi toparlamak için bir an."

"Anlıyorum."

"Vivi. O pislik suratlıyı seviyorum. Onsuz yaşamak istemiyorum." O sırttı. "Biliyorum."

"Bir konuda yardımını alabilir miyim?" Ağzımın köşesi yukarı kalkar

Çünkü bir fikrim var. Eski beni korkutacak bir fikir. Ama belki de yeniden aşık olmak, biraz cesur olmak anlamına gelir.

Umarım kendimi tamamen rezil etmem.

Dürüst olmak gerekirse, onu izlemeyecektim.

Ama Vivi o öğleden sonra küçük çocuklarla alıştırmayı yapacağını söylediğinde içimde bir şey... kıpırdadı. Merak, belki. Belki de henüz adlandırmak istemediğim başka bir şey.

Ben de gittim. Arka park yerine park ettim, ışıkların tam ulaşmadığı arenanın en uzak köşesindeki tribünde oturdum. Kapüşonumu çektim. Güneş gözlüklerimi taktım. Görünmez oldum.

Jett orada olduğumu bilmiyordu. Ve bu, nedense nefes almamı kolaylaştırdı.

O buzun üzerinde, on yaşından büyük olmayan bir çocuğun yanında çömelmiş, ona dönüş sırasında ağırlığını ve dengesini nasıl değiştireceğini gösteriyordu. Çocuk düştüğünde, Jett ona yardım etti, sonra kendi düşüşünü abartılı bir şekilde taklit ederek tüm pistte kahkahalar yükseldi.

Turlar attılar, puck kullanma alıştırımları yaptılar, sırayla kaleye şut attılar. Jett, çocuklarla tokalaştı, omuzlarını sıktı, koçluk yaptı ve tezahürat etti. Sonunda, her çocuk sanki bir kupa almış gibi görünüyordu.

Uzaktan bile ne kadar rahat göründüğünü görebiliyordum. Kendini beğenmişlik yoktu. PR yüzü yoktu. Sadece... Jett vardı.

Benim Jett'im.

Ve haftalar sonra ilk kez, göğsüm o kadar sıkışık hissetmiyordu.

Onu uzak tutmak için yıllarca duvarlar örmüştüm. Ve şimdi, işte buradaydım. —Kalbimi kıran adamın, sendeleyen bir çocuğa patenini bağlamasına yardım ettiğini izlerken, belki de... belki de... beni terk eden çocukla aynı kişi olmadığını hissettim.

Belki de gerçekten her zaman olmasını umduğum adam olmuştu.

on beş

jett

Alnımdaki teri silerim ve tüm gücüm tükenmiş halde soyunma odasındaki bankın üzerine düşerim. Sadece fiziksel olarak değil, duygusal olarak da.

Timberwolves ile oynadığımız maçın son molasıydı; bu maç her zaman arenayı dolduran bir rekabet maçıydı. Ama bu gece, aradığım tek kişi tribünde değildi.

Hadley'nin yokluğu oyunumu bozacak ve devam eden galibiyetlerimiz lise öğrencilerinin motivasyonunu yüksek tutuyor.

Onu görmeden geçen iki hafta çok uzun oldu, ama düşünmek için zamana ve alana ihtiyacı vardı. Anlıyorum. Bir akşamda boşaltılması gereken çok fazla yük vardı. Ondan sakladığım onca şey.

Lisede yalan söylemiyordum, ama dürüst de değildim. Ondan bazı önemli şeyleri saklamıştım. Alkolizm genetikdir. Ya benim genlerimde de varsa? Annemin babamla yaşadıklarını gördüm. Hadley'e bunu yaşatmak istemiyorum.

Hadley ile en fazla arkadaşlık kuracağımı kabullenmiş durumdayım, ama...

"Bu akşam özel bir duyurumuz var," diyor Koç Kessler, yüzünde hiçbir ifade olmadan soyunma odasına girerken.

"Neredesin, Jett?" O

ses.

Kalbim durdu.

Hadley?

Etrafımdaki arkadaşlarımla şaşkın bakışlarını görmezden gelerek banketten fırladım. Beynim yetişmeden bacaklarım hareket etmeye başladı. Koridordan geçip sopa rafını geçtim ve buz pistine giden tünele çıktım.

"Bir şeyi yarım bıraktık." O buzun üzerinde. Patenleri var. Elinde mikrofon.

O buz üzerinde ne yapıyor böyle? Patenlerle mi? "Ne yapıyorsun, Paten?" diye sesleniyorum.

"Bu aptal suratlı ve en iyi arkadaşım bana komplo kurdular. Son altı haftadır sürdürdüğümüz ilişkimiz sahteymiş." Yüzünde hiçbir ifade yok.

Kalbim sıkışıyor.

"Buraya yeni gelenler için, Jett Monroe ve ben lise aşıklarıydık. En çok evlenecek çift seçilmiştik."

Kalabalık karışık tepkiler veriyor, bazıları yuh alıyor, bazıları alkışlıyor. Yumuşak ama duyuyorum.

"Jett ve Vivi bu parlak planı yaptılar. Beni ve Jett'i, sosyal medyada tekrar bir çift olduğumuzu düşünecekleri bir şekilde yakalayacaklar ve sonra onunla sahte bir randevuya çıkmamı sağlayacaklardı. Ama bu arada, o beni geri kazanmaya çalışıyordu."

Bu sefer yuhalamalar biraz daha yüksek sesli.

Onlara sessiz olmaları için eliyle işaret ediyor. "Kesin şunu. Henüz bitirmedim." Bitirmedin mi?

Harika. Omuzlarım çöküyor ve dönüp bakıyorum.

"Sakin kıpırdama, Jett Monroe," diye bağırıyor.

Ona bakıyorum ama başımı eğiyorum. Bunca zamandır konuşmak için beklemiş. Sanırım ikimizin de bu konuyu kapatabilmesi için onu dinlemem gerekiyor.

"Onu sonsuza kadar nefret edeceğimi sanmıştım. Onu asla affedemeyeceğimi sanmıştım."

Bu noktada kalabalık kesinlikle bana karşı sevgi duymuyor. Biri bana hot dog atmazsa şanslı sayılırım.

"Ama sonra..." Sessizliği acı verici bir uzunlukta sürdürüyor. Sonra diyor ki, "Ona yeniden aşık oldum."

Başımı kaldırıyorum. Ne dedi? "Ne dedin?"

Elindeki mikrofonla, iterek bana doğru kaymaya başladı. "Dedim ki..." Bana ulaştığında mikrofonu indirdi. "Seni seviyorum. Seni sevdim ve *her zaman* seveceğim, Jett."

"Ama..."

"Düşünmek için zamana ve mesafeye ihtiyacım vardı. On beş yıl uzun bir süre olduğunu düşünmüştüm, ama son iki hafta sonsuz gibi geldi." Gülümser ve elini yanağına koyar. "Bir daha asla böyle bir şey yapmak istemem, eğer..."

Düşünmüyorum. Sadece kollarımı beline doluyorum ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum. Arka planda, arenada alkışların patladığını biliyorum, ama sanki bir balonun içindeymişiz gibi hissediyorum.

Onu öpüyorum. O da beni öpüyor. Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Ne kadar süre öpüştüğümüzü bilmiyorum, ama ayrıldığımızda kalabalık sessizleşmiş.

Bekledim ve istedim. Acı çektim ve dua ettim. Hayallerimin kadını kollarımda. O kadar çok yılımı boşa harcadım ki. Bir saniye daha boşa harcamayacağım.

"Seni seviyorum, Skates. Tüm kalbimle. Lütfen benimle evlen." Gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Seninle evlenmek mi? Ama..."

"Çitini tamir etmek istiyorum. Seninle çiçek dikmek istiyorum. Çimlerini biçmek, duvarlarını boyamak, senin ulaşamadığın üst raflara ulaşmak istiyorum. Son on beş yılda kaçırdığım her şeyi istiyorum. Seninle tekrar biz olmak istiyorum." Evet, gözlerim yaşlarla doluyor. Belki biraz utanmam gerekirdi, ama utanmıyorum. Kendimi tamamen bu işe adadım. "Seninle birlikte olmanın bir dakikasını bile kaçırmak istemiyorum."

Gözlerime bakıyor ve zorlukla yutkunuyor. Gözyaşları yanaklarından süzülüyor. Yavaşça başını sallamaya başlıyor. "Evet." Neşeli bir kahkaha atıyor. Gülümsüyor. "Çimleri biçmekten biraz yoruldum."

Gülüyorum ve başımı sallıyorum.

Parmağı çeneme dokunur ve yüzümü kaldırır. "Jett Monroe, sen benim sevdiğim tek erkeksin."

Dudaklarımız tekrar birleşir. Kalabalık coşar.

Hayatımda ilk kez, beni takip eden kara bulutların arasından güneşin çıktığını ve karanlığın her zerresinin kurduğunu hissediyorum.

Geleceğimi elimde tutuyorum. Ve bir daha asla bırakmayacağım.

Daha fazlasına hazır mısınız? Meet-Cute Match-Ups serisinin bir sonraki kitabı *Sugar, Ice, & Everything Nice'de* Briarwood'a geri dönün.

Utangaç bir kitap kurdu, hokeyin gözdesi ve onları bir araya getiren köpek.
Hafta sonu bitmeden kalıcı bir aşk yaşayabilecekler mi?

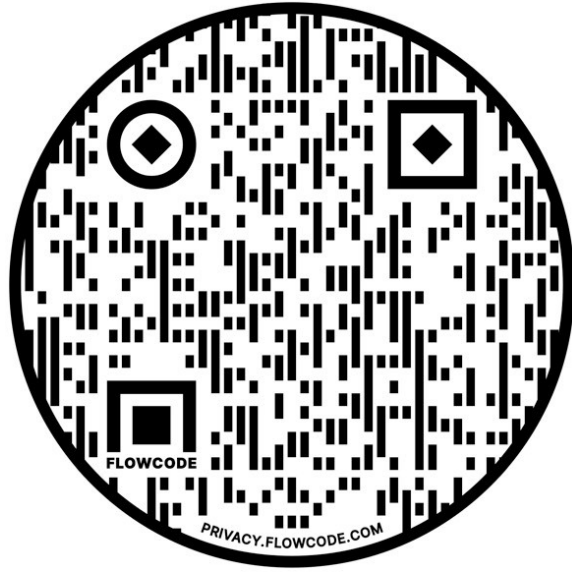

[Meet-Cute Match-Up Serisi](#)
[Serisini Buradan Görüntüleyin](#)

Bree Livingston'ın diğerk kitapları

Bree Livingston'ın diğerk
kitaplarını

[Amazon'u](#) ziyaret ederek bulabilirsiniz.

Yazar hakkında

Bree Livingston, kocası, çocukları ve kedileriyle birlikte Batı Teksas Panhandle'da yaşıyor. Bir köpeği olabilirdi, ancak oylama yaptılar ve kediler kazandı. Sayı olarak değil, tavır olarak. Tartışmaya bile girmediler. Sadece küçük boncuk gibi gözlerini ona dikip baktılar ve bu, köpek almaktan vazgeçmesi için yeterli oldu. Hobileri arasında... hiçbir şey yok, çünkü sürekli yazıyor.

Karbonhidratları sever, ama sevgisi bununla sınırlıdır. Hayır, bu doğru değil. Bu sevgi genellikle kalçalarına yansıyor, bu yüzden romantik romanlar yazmayı seviyor. Kitaplarının sayfalarında yer alan aşk tatlı ve saf, ve tartıya çıktığınızda kesinlikle kilo aldırıyor. Tabii tartılırken elinizde Kindle tutmuyorsanız. Kindle'ı bırakın ve tekrar deneyin. Ayrıca kurabiye de sorun olabilir. Tecrübesinden biliyor.

<https://www.breelivingston.com> adresindeki web sitesine giderek, yayın haberlerini, yarışmaları ve daha fazlasını ilk öğrenenlerden olmak için onun e-posta listesine katılın.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

